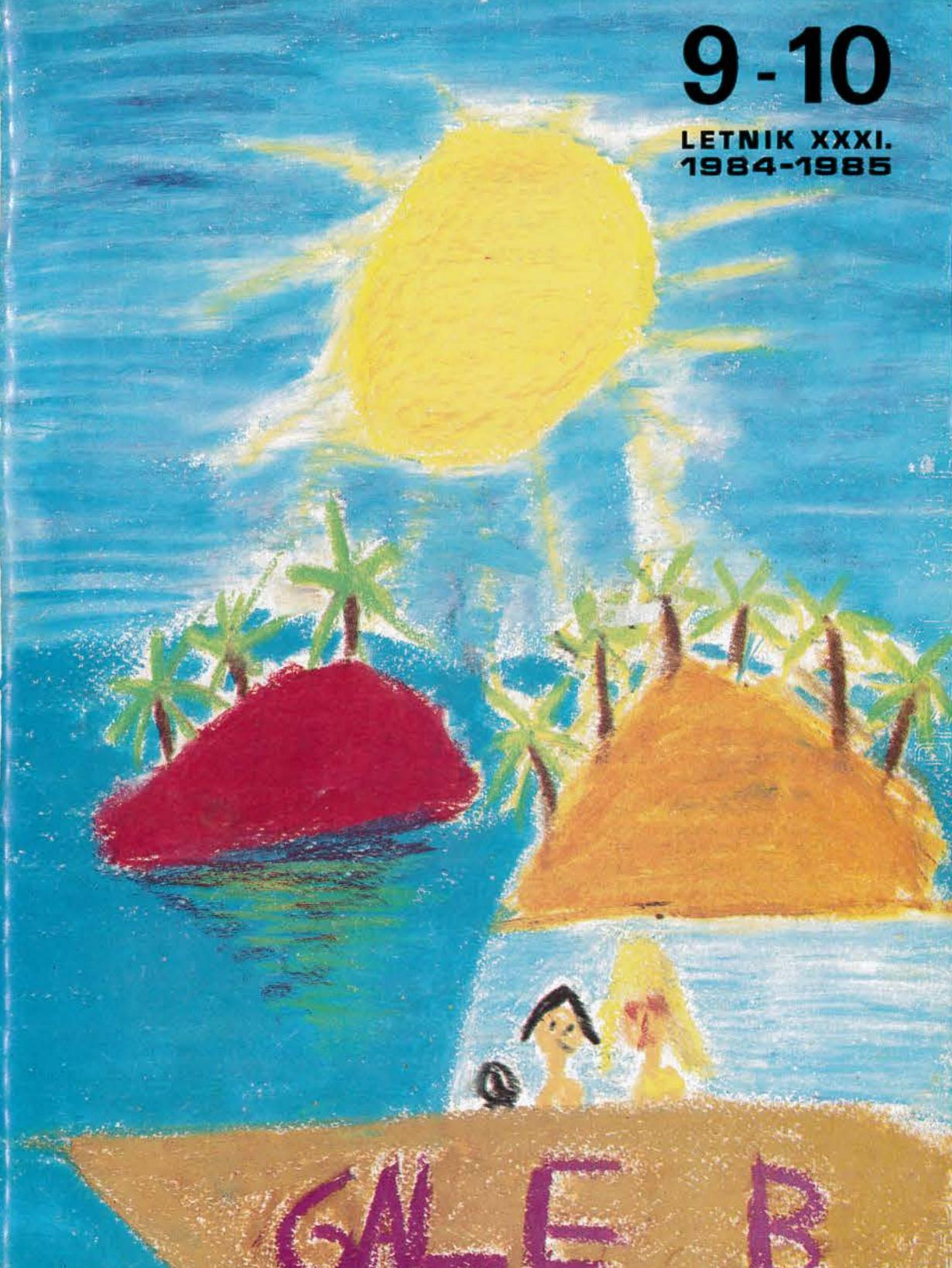

9-10

LETNIK XXXI.
1984-1985

GALERIJA

LETNIK XXXI. - 1984-85
MAJ-JUNIJ 1985
ŠTEVILKA 9-10

V S E B I N A

Filibert Benedetič: Pozdravljeni, slovenska šola!	241
Vukoman Radosavljević: Na obali	242
Stana Vinšek: Jutro	242
Neža Maurer: Avion	243
Miroslava Leban: Čebelica Pika stavka	244
Tone Pavček: Upravičeno spoštovanje	247
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Martinček	248
Računalnik, Kaj ima rada Ivica?	249
Danilo Gorinšek: Kresna pesem	250
Vera Poljšak: Balončki, Skrita podoba	251
Benečanska pripovedka: Tončič	252
Stana Vinšek: Uganke	254
Miroslav Košuta: Zaseda za medveda	255
Črtomir Šinkovec: Tujček	256
Vera Poljšak: Žarnice	257
Jože J. Petelin: Sladka dežela	257
Vlado Firm: Vrabček potepuh	258
Fran Roš: Vsi na morje	260
Niko Grafenauer: Krokodili	261
Madžarka pravljica: Kako je babica pretendala smrt	262
Niko Grafenauer: Pedenjped	263
Nove Galebove naslovnice	264
Vojan T. Arhar: Uganke	264
Danilo Gorinšek: Smuk, Cuk in želva	265
Marija Tavčar: Naš Aleš	266
Započmo veselo: Karel Širok, Karol Pahor: Polžek orje	268
Branko Rudolf: Slon in bonbon	269
Črtomir Šinkovec: Trije prijatelji in njihove sanje	270
Danilo Gorinšek: Pikapolonica	271
Niko Grafenauer: Kralj Matjaž	272
Bojan Pisk: Vesoljski polet	273
Sport: Bojan Pavletič: Sedma osnovnošolska olimpiada	274
Zanimivosti: Mario Šušteršič: Mohov grad	275
Črtomir Šinkovec: Muha se je poročila	276
Veselo v planine: Mario Šušteršič: Na Lenartu in na Kostnu	278
Vojan T. Arhar, Stana Vinšek, Meta Rainer: Uganke	279
Kajetan Kovič: Kovač	280
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Branje za počitnice	281
Šolarji pišejo	282
Jadrnalna šola 85	283
Črtomir Šinkovec: Kraljičkov ples	284
Smiljan Samec: Mižamaža	286
Urednikova beležnica	288
Za spretne roke: Vera Poljšak: Kovček za počitnice	3. stran platnic
ILUSTRACIJE za zadnjo številko Galeba so naredili: Barbara Boneta (str. 242, 269); Marjanca Jemec Božič (str. 243, 254, 279, 280); Marjeta Cvetko (str. 245, 255, 265, 271, 279, 284, 286); Eva Fornazaric (str. 279); Leon Koporc (str. 257, 267, 272, 273); Erika Košuta (str. 242); Borut Pečar (str. 250, 259, 261, 262); Alessio Petricig (str. 252, 253, 254); Jelka Reichman (str. 256); Bine Rogelj (str. 247, 263, 270); Magda Tavčar (str. 248, 249, 251, 257, 264, 3. str. pl.); Janko Testen (str. 260, 277).	
PRILOGA	
Fran Venturini - besedilo: Evgen Dobrila slike: Lojze Abram.	
Požig Mavhinj, Cerovelj, Vižovelj in Medjevasi - besedilo: Evgen Dobrila, risbe: Andrej Vodopivec, slike: Lojze Abram.	
NASLOVNA STRAN	
Omar Foraus, 2. r. OŠ BRIŠČIKI.	

Ob 40. obletnici osvoboditve in obnovitve slovenskih šol

Filibert Benedetič

Pozdravljeni, slovenska šola!

Prva beseda je mama. Z njo se v vsaki družini izpolnjuje navdih zorenja, in ko novorojenček spregovori, se z neba utrne prva zvezda sreče. Mama! Sladka, enostavna, blagoglasna, beseda ta vselej izzveni kot najlepša pesem življenja. Iz njenega semea rasejo bilke, bilke se razvijajo v steba, steba v drevesa, iz dreves nastajajo gozdovi in košate krone mogočnih orjakov se nato vraščajo v splet vseobsegajočega stvarstva. Oj seme materine besede!

Bili so časi, težki časi, ko Slovenci nismo smeli govoriti v svojem materinem jeziku. Ne govoriti, ne pisati, ne peti. Niti ne moliti. Bili so časi mračnega terorja, groznih škvadrističnih in esesovskih dejanj, časi, proslavljeni z zastavo smrti — bela, stilizirana lobanja na črnem polju — ki je predstavljala izraz krvnikov, podobo strahovlade. Iztrebiti Slovence! Tak je bil ukaz. Preganjali so nas, zapirali v zatohle ječe, mučili, morili. Trajalo je več kot 25 let.

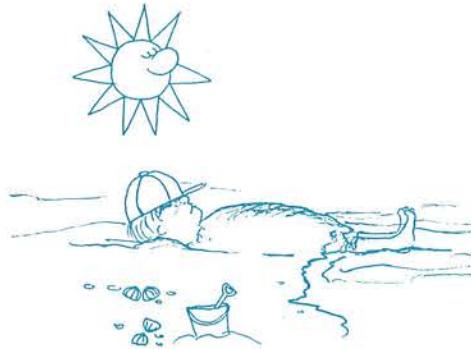
Seme materine besede pa je globoko v srcih tlelo. Iz njega se je vžigal naš upor, ponosno, smelo, nezadržno, iz iskre je povsod vzplamtelno. Mogočni plamen je zajel ves svet. In materino seme, to naše drobno, neuničljivo zrno čistega zlata, pod soncem je ponovno vzkliklo, ponovno cvet pognalo iz srca.

Pozdravljeni košate krone tedaj zasajenih dreves, pozdravljeni bilke, in steba, in nova semena. Ko danes praznujemo štirideseto obletnico obnovitve slovenskih šol v Italiji, šol na Goriškem in na Tržaškem, praznujemo srečo prve besede, bogastvo duha, kulturo. Z njimi proslavljajmo velike dni preteklosti, proslavljajmo jih in negujmo v zorenju novega. Tudi za naše rojake v Benečiji, Reziji in Kanalski dolini, kjer materin jezik še zmeraj ni priznan. Pozdravljeni, slovenska šola!

Vukoman Radosavljević
Prevod: Ivan Minatti

Ilustr.: Barbara Boneta

NA OBALI

LEŽIM NA OBALI,
POLEG MORJE MIRNO POČIVA.
NATO SE POKRIJEM S PESKOM
TJA DO BRADE.

IN NA SONCU ZASPIM
IN SANJAM, DA ME NEKDO
S HLADNO ROKO ODKRIVA.

ZBUDIM SE:
GLEJ — MORJE
Z MENE PESEK KRADE.

Stana Vinšek

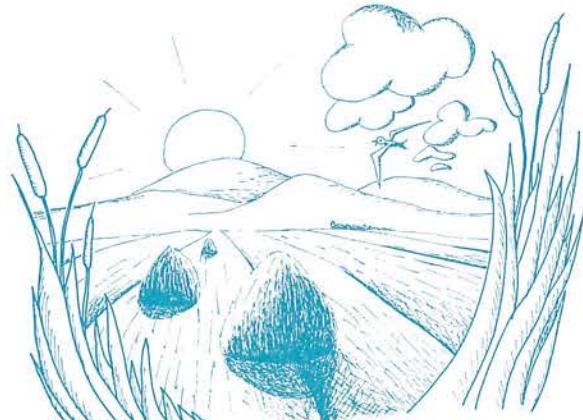
IZ MRAKA VSTAJA NJIVA,
KO PREBUDI SE ZARJA
IN ZLATE ŽARKE ZLIVA
ČEZ GRIČE IN ČEZ BARJA.

DIH SAPICE VZTREPEČE,
VRISK SE ZGUBI V MEGLÍCAH.
V GLOBELI VIR ŠEPEČE.
SENO DIŠI V KOPÍCAH.

NEBESNI SVOD ZARDEVA,
ZARDEVAJO OBLAKI
IN V PRVE URE DNEVA
ODMEVAJO KORAKI.

PTIČ KROŽI NAD LIVADO.
ZASVETIJO SE KRÖVI.
ZA GÖRO JUTRO MLADO
POZDRAVLJAJO ZVONOVİ.

JUTRO

Ilustr.: Erika Košuta

Neža Maurer
Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

AVION

Avion,
svetel in bel
je na nebo pribrenčal.

Naravnost k oranžnemu cvetu sonca
se je zagnal,
ga poduhal,
se je zagnal,
ga poduhal,
se od veselja trikrat prekucnil
in kot velik metulj
naprej odfrčal.

Tudi jaz letam od cveta do cveta
in se komaj še malce dotikam tal.

Čebelica Pika stavka

Zazvonila je budilka. Čebelice delavke so pričele vstajati. Že so se zbrale v vrsto, ko je čebela, ki je vodila skupino, opazila, da Pika ni. Odšla je v spalnico in res, Pika je še smrčala.

— Na noge! — je zavpila starejša čebela. Pika je kar poskočila.

— Marš, takoj se umij in v vrsto! — ji je ukazala.

Pika se je s strašansko muko postavila na noge in se kar miže umivala. Žalostno je zavzdihnila:

— Oj, kako težko je biti čebelica. Dan za dnem, od jutra do mraka, moraš nabirati med in to niti ne zase, pač pa za druge, za druge, saj to je tisto. — Pogledala se je v oglodal nad umivalnikom in se sama sebi zasmilila.

— Kaj pa če bi ne delala danes? Lahko rečem, da sem bolna. — Pa je že zaslišala glas čebele vodnice, ki jo je jezno klicala. Šle so zajtrkovat. Takoj po zajtrku je starejša čebela določila vsaki čebelici, kje bo tistega dne nabirala med.

— Pika, ti boš danes pobirala med marjeticami — je rekla.

Pika je žalostno pogledala svojo prazno skodelico in se napotila k

izhodu. Komaj je pokukala iz panja, že jo je ogrelo sonce. Sončni žarek jo je prijetno poščegetal in ji zaželen dobro jutro. Mimo je priletel muha.

— Hej, Pika, — se je muha ustavila pri čebelici — kako je kaj? Bo dosti meda danes, a?

— Oh, zaradi mene, ga lahko ni tudi nič. To večno delo! Samo delo! Je to sploh življenje? — muha jo je nekoliko po strani pogledala in jo skušala potolažiti.

— Ne bodi tako črnogleda, no! Poglej, kako lepo sonce! Prav prijetno bo delati. Pa nič ne bodi nejevoljna, saj delati moramo prav vsi. Takšno je pač življenje, brez dela ni kruha. — Muha je odletela, Pika pa je zamišljeno zrla za njo.

— Prava reč ta kruh, prava reč ta večni direndaj! — In tedaj se je čebelici Piki posvetilo. Sijajna misel ji je padla v glavo, vsaj ona je mislila tako.

— Stavkala bom, — je dejala odločno, kar se da.

Vsedla se je lepo pred vhod v panj, prekrižala tačke in se zazrla v

daljavo. Tako jo je našla čebelica Pači, ko se je vrnila s svojega prvega obhoda. Ko je zagledala Piko, kako na pol leži pred panjem, se je prestrašila.

— Pika, ali si bolna? — jo je zaskrbljeno vprašala.

— Ne, — je odgovorila Pika s ponosnim glasom — stavkam! — Pači je skoraj prevrnila med, ki ga je bila nabrala. Pika stavka! Kaj takega se v tistem panju še ni zgodilo! Kaj bo rekla čebela vodnica, kaj šele matica! Ves čebelji rod bo osramočen. Vsi namreč vedo, da so čebele pridne in marljive, pa ti Pika stavka.

Počasi so se vračale še ostale čebele in nazadnje se je vrnila še čebela vodnica.

— Povedali so mi, da stavkaš — je rekla Piki. Povedala je to tako

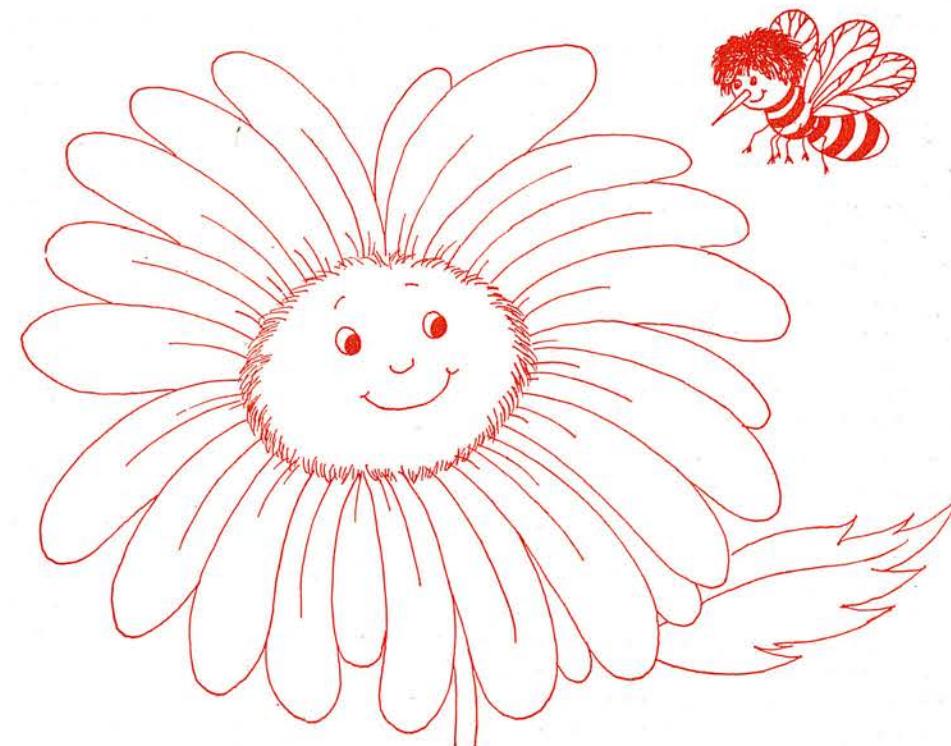
mirno in prijazno, da se je Pika začudila. Kako? Se nič ne jezi? Torej bo treba večkrat stavkati, če je pač edini način, da se udobno živi.

— No, čebele, vrnite se na delo Piko pa pri miru pustite, ona namreč stavka! — Takole je rekla čebela vodnica in odletela. Ostale čebelice pa za njo, vsaka po svojih opravilih. Vračale so se z medom, ga odlagale v satovje in spet odhajale. Pika pa je še vedno udobno zleknjena uživala sončne žarke.

Približala se je ura kosila. Vse čebele so se postavile v vrsto, Pika tudi. Celo prva je bila. Opazila jo je čebela vodnica. Pristopila je k Piki in ji vljudno rekla:

— Pika, ti pa ne moreš z nami.

— Zakaj pa ne? — je bila radovedna Pika.

— Ti nisi delala, zato si tudi kosila nisi zaslužila. Če nimaš česa početi, pojdi in stavkaj naprej. Vodnica je skupaj z ostalimi čebelicami odšla v jedilnico, Pika pa je ostala na hodniku vsa sama in lačna.

Jezno se je našobila in se ponovno zleknila na soncu. A lakota je grda stvar. Želodček je krulil in krulil. Pa še vse jo je bolelo. Kajpak, cel dan je ležala, česar sploh ni bila navajena. Ozirala se je k vhodu v panj, a ta je ostal zaprt.

— Sploh bo ostal zaprt. Po kosilu pojdejo k počitku, potem pa predelovati med. Joj, kaj bo z meno? V glavi se mi vrsti, srce mi utripa kakor boben. Joj, čimprej moram spraviti kaj v želodček, če ne bom padla v nezavest! — In brž je odletela k najblžji marjetici in se nasrkala medu.

— Kaj pa ti tu in to ob tej uri, Pika! — je vzkliknila marjetica.

— Oh, veš, do sedaj sem stavkala, — je potiho priznala Pika. In že jo je postajalo sram svojega ravnanja.

— Hihihih, stavkala! Zakaj pa? — se je marjetici zdele Pikino početje sile smešno.

— Oh, veš, to naše naporno delo, ta večni gor in dol in gor in dol, sprazni med, napolni sat in tako dalje, in tako dalje, — je skušala obrazložiti Pika.

Marjetica jo je nekaj časa poslušala, nato pa ji rekla:

— In kaj hočeš? Menjati delo? Saj si vendor čebela! Drugega ne znaš kot edino nabirati med. Spremeniti se v drugo žival; pa se itak ne moreš. Pa kaj misliš, da se drugim godi kaj bolje? Prav tako kot tebi. Delati morajo, da lahko jedo. Poleg tega pa opravljaš lepo in ko-

ristro delo: med nabiraš. Ali veš, kaj vse delajo iz njega? Koliko otrok, ki se prehladi, ozdravi z medom? — Marjetica je prenehala s pridigo. Pošteno je oštela Piko. Pika je čepela na marjetičinem venčnem listu, kakor kup nesreče. Zajokala je.

— No, no, — jo je tedaj začela marjetica tolažiti — saj vem, da nisi hudobna, za vse to je kriva le tvoja lenoba. Sedaj veš, da te tvoje neumno početje nikamor ne pripelje, pa se jočeš.

— Lačna sem! — je hlipaje rekla Pika — Pa še spat nimam kje! — In spet so jo oblile solze.

Saj, Piki ni preostalo drugega, kot da prespi na prostem.

Na nebu so se pričele prižigati prve zvezde in luna je poškilila na zemljo. Pika je videla, kako jo luna opazuje, kajti kljub temu, da je bila že noč, ni mogla spati. Zeblo jo je in tako trdo je bilo spati na golih tleh.

— Jutri bom nabrala toliko medu, res toliko medu, kot ga še ni nikoli nobena čebela! In pri kosilu bom pojedla... no ja, ne prav toliko, da bom obnemogla, nekaj manj. Pa najedla se bom, oj, če se bom najedla! Vsako jutro bom prva vstala, no ja, recimo druga, čebela vodnica se bo kar čudila! — Tako in podobno je premišljevala Pika tisto noč, ko se je vsa tresla od mraza, da ni mogla spati. To so bile posledice stavke.

Kako bi bila Pika presenečena, če bi vedela, da čebela vodnica ve za njene misli. In kako bi tudi ne. Saj je vzgojila že veliko čebel delavk in vedela je, da je izkušnja najboljša šola. In da kdor hoče z glavo skozi zid, ga je treba pustiti. Ko ga bo zbolelo, bo takoj odnehal.

Piki pa je bilo glavobola in praznega želodca za vedno dovolj!

Tone Pavček

Ilustr.: Bine Rogelj

Upravičeno spoštovanje

Verjemite, zmeraj ko vas srečujem,
kako junashko bahaško
drobite (ah, oprostite!), hitite
v srečni objesti po cesti,
ginjen in ganjen tako premišljujem:

Tale bo general,
oni pa admirali,
tisti bo pekel pogache,
oni gradil palače
ali pa vagal pravico!
Lej jo zdravnico,
krojačico, babico,
jutrišnjo mamico!
Tale pa, suh ko peresnik,
najbrž bo pesnik:
take zamišljene rože, se zdi,
se mu razcvetajo oči...
In nehote glavo sklanjam
pa se vam klanjam,
vam generalom
in admiralom,
zdravnikom,
sodnikom,

bine

inženirjem prihodnosti,
mojstrom bodočnosti,
le mimo pesnika
tiho grem, tiho in gledam stran.

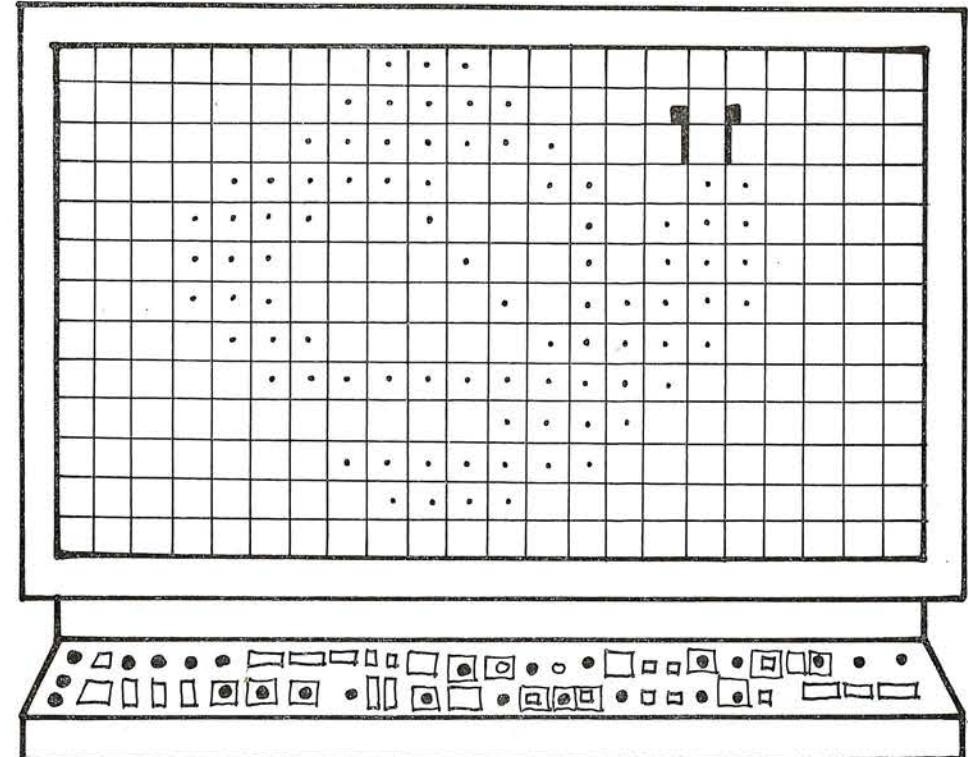
Šment pa še pesniki!
Saj je še mene sram!

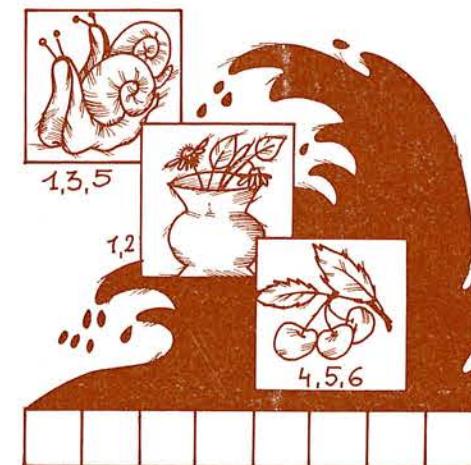
Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

RAČUNALNIK

Pobarvaj polja s pikami. Kaj se bo prikazalo?

*Kaj
ima rada
Ivica?*

Vpiši v prazna polja črke označene s številkami in vedel boš, kaj imate vsi radi.

Kresna pesem

TO BI PIKAPOLONICA
S KRESNIČKOM RADA PLESAT ŠLA!
KAKO BI NE — SAJ TAK KRESNIČEK
NA MOČ JE IMENITEN TIČEK:

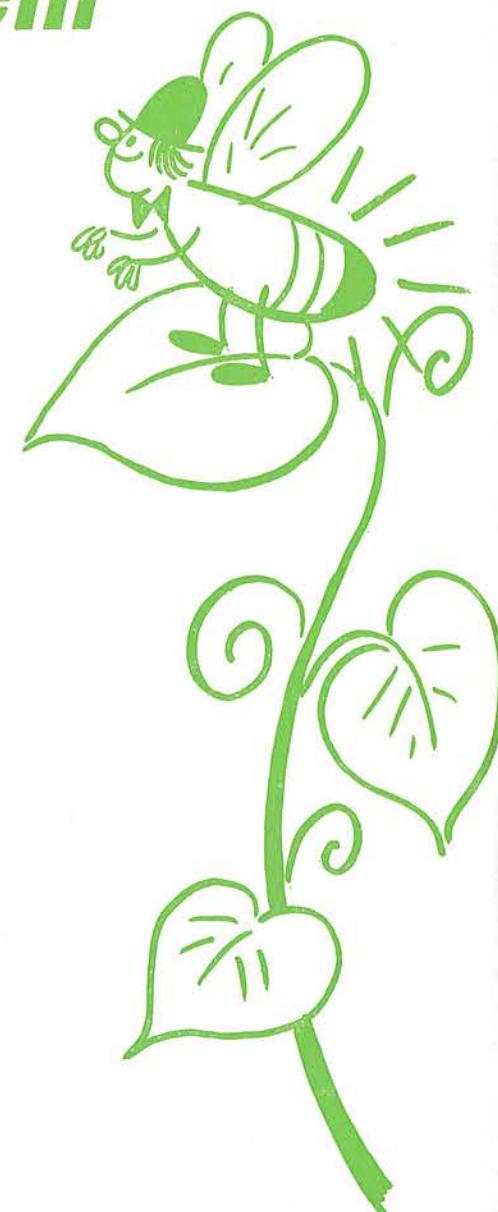
KO Z BILKE POLETI NA BILKO,
S SEBOJ PONESE SI SVETILKO —
ČE DAN UGASNE SRED TEMÈ,
PA HITRO LUČKO SI PRIŽGE...

TO BI PIKAPOLONICA
S KRESNIČKOM RADA PLESAT ŠLA!
ZA KRESOVANJE TO VESELO
OBLEKLA PRAŽNJE BI ODELO,

KI KAKOR ZREL JE MAK RDEČE,
RDEČE VSE IN VSE BLEŠČEČE,
KO SEDEM ČRNIH PIK IMA
IN JE RAZKOŠNA KAR SE DÁ...

TO BI PIKAPOLONICA
S KRESNIČKOM RADA PLESAT ŠLA!
ZAMAN PA REVI JE VESELJE,
KER NIČ NE BO IZ NJENE ŽELJE:

ČEZ DAN KRESNIČEK PODREMAVA,
PONOČI SE PA SPRELETAVA,
PRAV TISTI ČAS — KO SE ZNOČI —
PIKAPOLONICA PA-SPI...

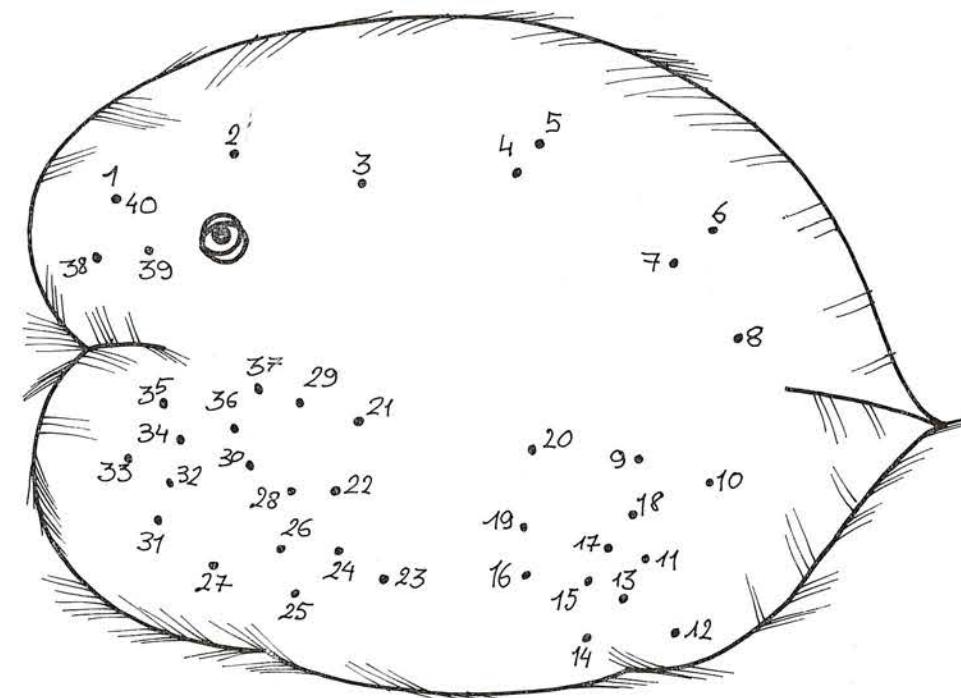

Balončki

Sestavi besedo s črkami, ki so narisane na balončkih, in zvedel boš, kaj si želi Ivo.

SKRITA PODOBA

Poveži z ravnimi črtami pike od številke 1 do številke 40.

tončič

Nekoč je živel pobič, ki mu je bilo ime Tončič. Nekega dne je šel na polje in je videl jablano in je splezal na jablano in začel jesti jabolka.

Kaj ti ne pride stara žena in gre tja pod jablano (Tončič ni vedel, toda ta žena je bila štrija) in začne spraševati:

– O Tončič, vrzi mi dol eno jabolko, sem grbasta, sem krevljasta, sem slepa in ne morem hoditi! –

– Ne, ne vržem ti ga! –

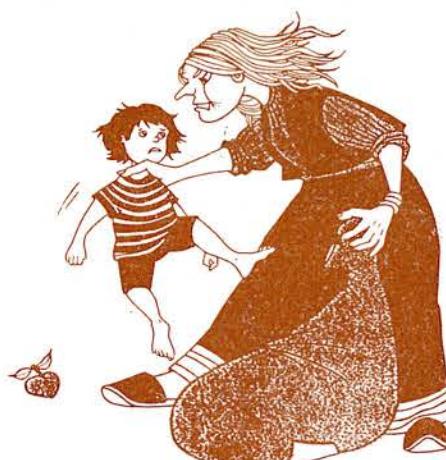
– Tončič, vrzi mi dol eno jabolice, – je spet dejala štrija.

In Tončič je vrgel dol jabol-

ko, a ta žena, prebrisana, je rekla:

– Jaz ga ne morem pobrati, sem slepa, čotasta, grbasta, ne morem jabolka vzeti! –

In Tončič, brdek, gre dol, da bi pobral jabolko; a glej, ko jabolko pobira, ga štrija, ki je imela žakelj, vzame in spravi v žakelj, zaveže in ga zadene na rame in gre z njim.

Gre, gre. Ko je prišla na pol poti do doma, začne Tončič v

žaklujgovoriti: – Meni se hoče scati, a me pustiš dol? –

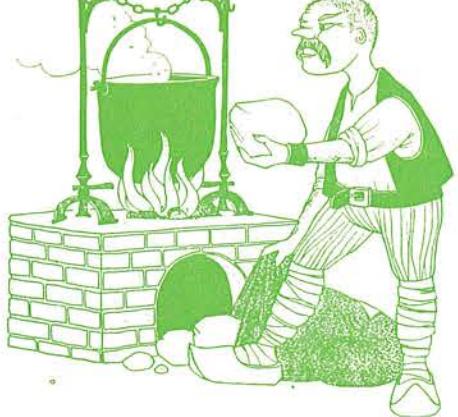
Štrija ni bila dovolj pametna in je položila Tončiča na zid.

– Ja, moraš iti malo boljdaleč, da ne boš slišala, kako bom jaz scal. –

Štrija se je šla skrivat. Tončič pa je tačas vzel iz žepa nožič, prerezal žakelj, ga nabasal s kamenjem in ga spet zvezal in je stekel za kamen in začel vekati: – Zdaj lahko prideš, jaz sem končal. –

In ta štrija je lepo prišla, je vzela žakelj na rame in je začela govoriti:

— O Tončič, kako si težak! — a ni vedela, da je notri kamegne.

Ko je lepo prišla domov, je rekla možu:

— Mož, nocoj bova imela dobro večerjo; enega otroka sem v žakelj ujela, nu, nu, pripravi hitro lonec in vrelo vodo, da ga skuhava! —

Ko je mož lepo nastavil vodo na ogenj in je začela voda vreti, je štrija rekla:

— Nu, pojdi po žakelj, da bova kuhal! —

Ko je mož lepo odprl ta žakelj, kaj ni bilo notri kamenje!

Tončič je to videl skozi okno in se je začel smejati. Ko se je lepo smejal, je štrija stekla ven in ga je začela z metlo loviti:

— Čaj, čaj, če mi zdaj utečeš, te drugič ujamem in te denem v lonec kuhat... —

šttrija = coprnica

Stana Vinšek
Ilustr.: Marjanca Jemec Božič

VSAKO POMLAD PRILETI NA OBISK,
VSAKO JESEN ODPOTUJE.
BELA IN PLAVA TI ŠVIGA KO BLISK,
Z NAMI POD STREHO STANUJE.

Miroslav Košuta

Ilustr. Marjeta Cvetko

Zaseda za medveda

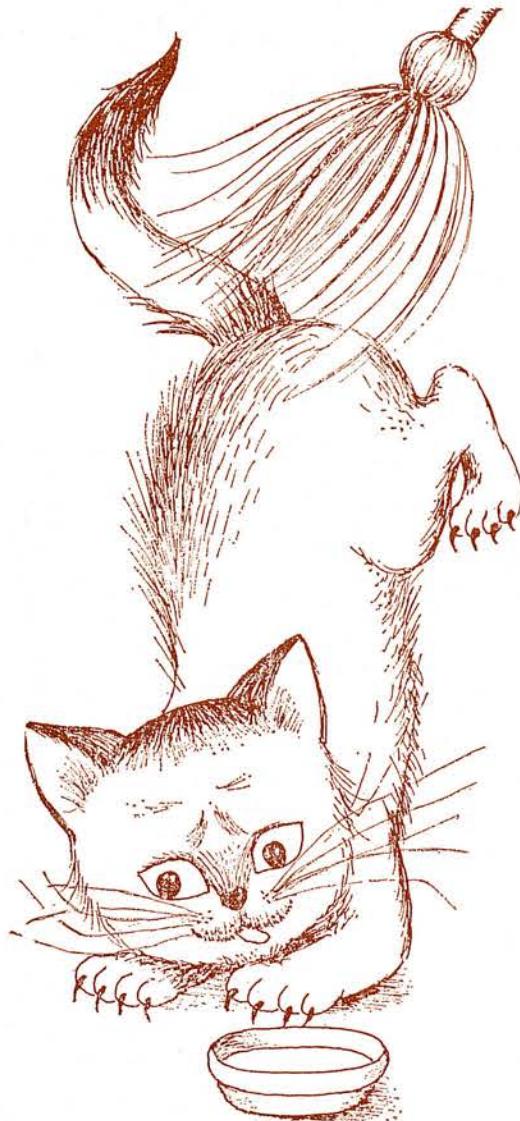
VZAMEMO PUŠKO
IN GREMO NA HRUŠKO.
— NA HRUŠKO?

SEVEDA,
ČAKAT MEDVEĐA!
V VEJAH SEDIMO
IN SLINE CEDIMO.
— SLINE?

SEVEDA,
ZARADI MEDVEĐA!
ODVRŽEMO PUŠKO,
UTRGAMO HRUŠKO...
— IN JO POJEMO?

SEVEDA,
NAMESTO MEDVEĐA!

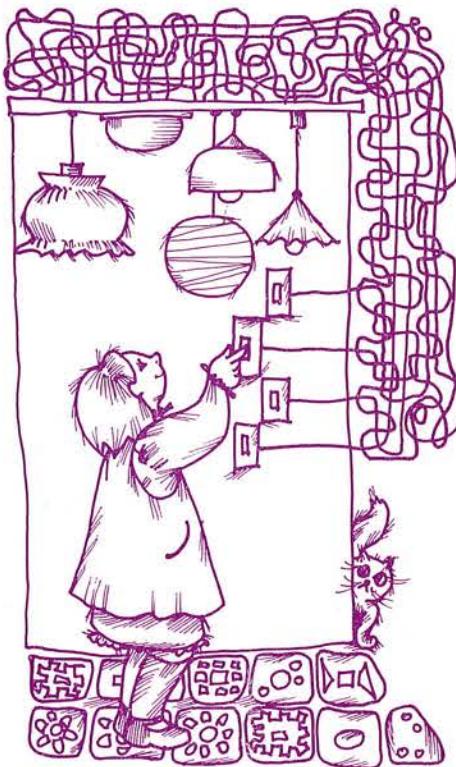

Tujček

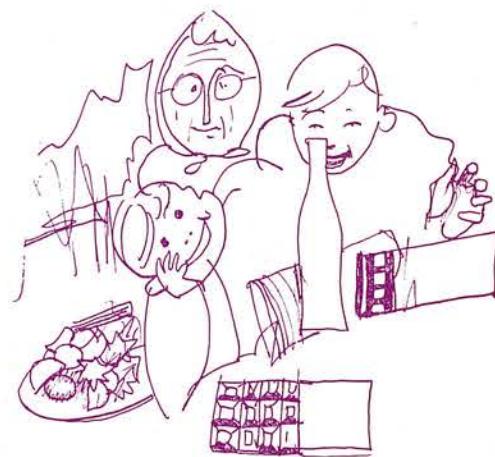
Tujček-maček
tuj, tuj, tuj,
ostre krempeljce
sezuj
in povej nam,
kje si bil,
si na polju
miš lovil,
mar si dremal
za pečjo,
predel prejo
svileno?
»Mjav, mjav, mjav, mjav,
mrmjav,
nisem dremal,
niti spal,
jedel šunko,
mleko pil,
pri sosedu
se mastil,
pri sosedu
brke vil,
potlej z metlo
jih dobil.«

ŽARNICE

Katera žarnica gori?

Sladka dežela

Hej, otroci, brž pojdimos
Tja v deželo olala!
Odhitimo, odhitimo
z vetrom hitro kar se da!
Tam so iz sladkorja potke,
v soncu pečejo piškotke!
Gore so iz čokolade,
jezera iz marmelade,
v rekah teče oranžada
in v potokih limonada!
Kje je ta dežela črna,
ta dežela olala?
Tale sladka slaščičarna
je pri babici doma!

VRABČEK POTEPUH

Vrabček potepuh ni bil zadovoljen ne s samim seboj, še manj z druščino na domačem dvorišču. Nenehno se je prepiral z golobi, ki so se sprepletavali po dvorišču in grulili, če se je motal med njimi, ko so zobali zrnje. Seveda, vedno je hotel tudi kakšno zrno zase, s tem se pa golobi niso strinjali. Če je priletel h kocklji, ki je vodila piščančke po dvorišču, da se naje prosa, ki ga je bilo toliko zanje, ga je kocklja vresče nagnala in še pred mačko se je moral paziti. Domači petelin pa se ni menil za te domače zdrahe. Lahko bi napravil red na dvorišču, da bi tudi za vrabčka kaj ostalo, je menil vrabček potepuh. Pa se je odločil, da se poda po svetu, daleč, daleč, vsaj menil je tako. Njegovo potovanje pa naj bi zajelo le nekaj sosednih dvorišč, morda mu bo tam bolje. Odločil se je in priletel na sosednje dvorišče. Tam je bila plitva mlaka in v njej so se prav na robu kopali vrabci, razposajeni in naščeperjeni.

Dobre volje je postal, ko jih je opazoval.

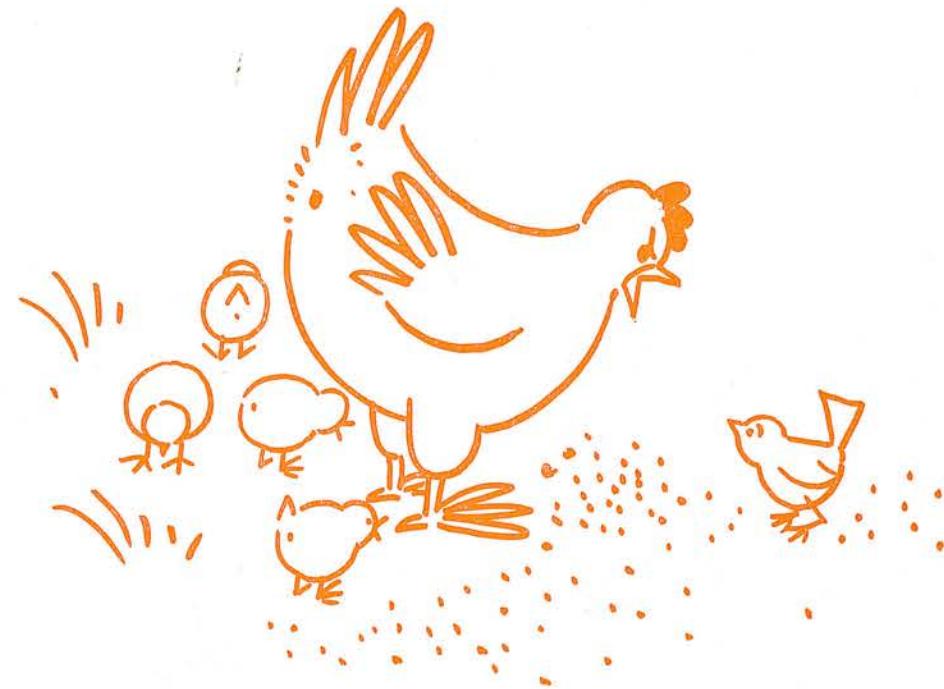
Brž se jim je pridružil. Nič kaj prijazno ga niso sprejeli. Začivkali so, češ, kaj pa ti tukaj, potepuh? Le odkod si se vzel? Čivkali so tako glasno in jezno, da mu je presedlo in je odskakljal h kokošim. Približal se je grahovki, ki je marljivo iskala mrčes po travi. Še zmenila se nizanj. Ko pa je opazil majskega hrošča in se ga tudi sam hotel lotiti, je brž zaprhutala in stekla proti njemu. Komaj je ušel njenemu močnemu kljunu. O, ti, smola, tudi tukaj ga ne marajo, njega ko vrazčka potepuhha. Nak, kar preko strehe poleti, na drugo dvorišče, je sodil vrabček. Tam bodo prav gotovo bolj prijazni z njim in prav gotovo se bo dalo prijetneje živeti. Med travo so se motale mlade purice in se prepirale za debelega deževnika. Ko si ga je hotel pobliže ogledati, se je stara pura razhudila in zažlobudrala: »Le kaj te je prineslo sem, potepuh, nimaš doma? Kar

brž se spravi domov in kaj koristnega storil!« Jezno je zrla v vrabčka. Odletel je na streho. Bil je nadvse razočaran, kakšen je le ta svet. Povsod ga pode, saj jim nič noče, le malce prijaznosti in družbice bi rad. Saj je bil le vrabček, vedno živahen in prešeren. Pred zajčnico, tam, v kotu dvorišča pa je čepela stara zajklja. Zobala je oves. Vrabček je zletel in pristal prav pred zakljinim noskom. Začivkal je in zajklja se je s svojimi črnimi očmi zagledala vanj. »Kaj pa ti pri meni tukaj, mali vrabček?« Vrabčku potepuhu se je kar topilo malo srčece zavoljo prve prijazne besede, ki jo je to dopoldne slišal.

Začivkal je in kljunil v zrnje, vabljiv oves, ki je bil tako dober. Prestrašen je odskočil, ko je zajklja zmgala z ušesi. »Hej, vrabček, nič se

ne boj, ničesar ti ne storim, kar pridruži se, saj vem, da si hudo lačen. Veš, pa se nikar ne potepaj po svetu, na domačem dvorišču je najlepše, tako ti pravim,« je modrovala zajklja. »Povsod drugod pa si nadležen tujec. Le verjemi mi, tudi mene so veliko nosili naokoli, pa se vendar najbolje počutim na domačem dvorišču. Otroci so pač otroci, kam so me vse nosili. K sosedovim in drugim zajcem.«

Vrabček je začivkal, se s svojimi drobnimi očesi zazrl v zajkljo in ji pritrdiril. Če izkušena zajklja tako pravi, bo to že res. Kar takoj odleti spet na domače dvorišče in se spet spriatelji z staro druščino, vrabci, kokošmi in golobi. Bo res tako, saj se je tam tudi zvalil v žlebu na stari drvarnici.

VSI NA MORJE

Tanja je spet doma. Z mamo in očkom je bila na morju. Kopala se je, sončila in igrala. Bilo je zelo lepo.

Potem so se mama, očka in Tanja odpeljali spet domov. Vrnili so se v veliko hišo v Mariboru, tam so stanovali.

Tanja je pohitela v svojo sobico. Tam je stala njena postelja, belo pregnjena. Štirinajst dni je samevala brez Tanje.

Stopila je k postelji in pobožala svoje igračke — medvedka, psička, slona in zamorčka, ki so zapuščeni vse te dneve presedeli na mizi pred

oknom. Gotovo jim je bilo že zelo dolgčas po Tanji. Ni jih mogla vzeti s seboj na morje, samo punčka Beba je lahko šla z njo.

Tudi Beba je bila zdaj spet doma. Tanja jo je posadila na mizo poleg drugih svojih starih prijateljev. Potem pa je rekla:

»Ubogi medvedek! Ljubi slon! Dragi psiček! Moj črni zamorček! Morali ste sami ostati doma. Beba vam bo pripovedovala, kako lepo je bilo na morju.«

Poljubila je vse štiri, nazadnje pa še punčko Bebo in rekla:

»Drugo leto pojdemo spet na morje. Takrat pa morate z menoj tudi vi vsi — zamorček, medvedek, slon in psiček. Bo pa tedaj Beba ostala doma...«

Malo je pomislila in je povedala še to:

»Ne! Tudi ti, Beba, pojdeš takrat spet na morje z nami! Kako bi bila nesrečna, ko bi bila sama doma! Vi vsi pojdate drugo leto z menoj! Vsi pojdemo na morje!«

Niko Grafenauer

Ilustr.: Borut Pečar

KROKODILI

Trije nilski krokodili
so odšli neznanokam.

Nikdar niso se vrnili
več od tam.

Trije nilski krokodili
so hodili noč in dan.

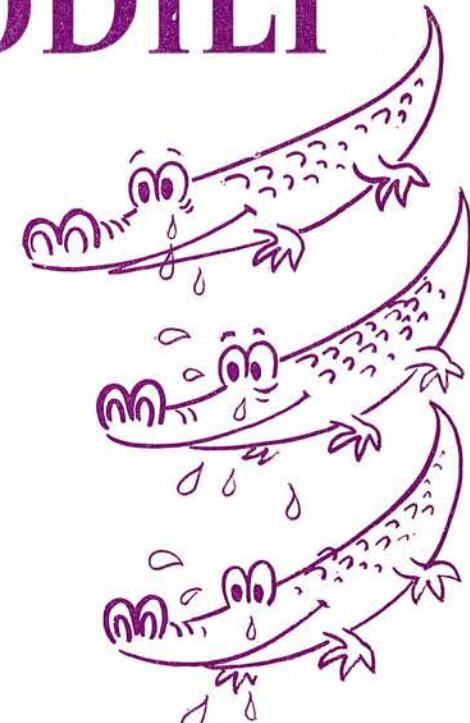
V črni temi so zgrešili
pravo stran.

Trije nilski krokodili
so z debelimi solzami

v bridki stiski, v hudi sili
jokali po mami.

Trije nilski krokodili
niso znali več domov.

V lastnih solzah so utonili
brez sledov.

Kako je babica pretendala smrt

Mogoče je res, mogoče ni res, nekoč je živel stara babica. Bila je stransko stara, še starejša kot tisti vrtnar, ki je vsadil prvo drevo na svetu. In vendar je bila še čila, na smrt še pomislila ni v svoji koči je marljivo pospravljal, kuhala, šivala, pomivala, prala in skrbela za vse kot mladenka. Nekega dne pa se je Smrt sama spomnila na babico in je potrkala na njena vrata. Toda babica je imela takrat žehto in le kako naj pusti doma neoprano perilo? Saj ga mora še zmencati, ožeti, posušiti in zlikati. Če bo zelo pohitela, bo s pranjem opravila najpoprej jutri in tedaj, če že mora tako biti, naj Smrt pride ponjo.

— Dobro, jutri ob tej uri me pričakuj, je rekla Smrt in napisala s kredo na babičina vrata JUTRI.

Babica je bila vesela in se ni prav nič bala jutrišnjega dne.

Drugi dan je Smrt prišla po babico.

— Toda, smrt, saj si se zmotila. Le preberi na vratih, kdaj moraš priti pome, je babica pokarala Smrt.

Smrt je pogledala na vrata in prebrala JUTRI.

— No vidiš, je rekla babica, torej pride jutri in ne danes.

Smrt je šla in prišla spet naslednji dan. In babica jo je spet smehtljaje pozdravila: — Toda, Smrt, spet si se zmotila. Saj si sama napisala na vrata, da prideš jutri, čemu si tu danes?

In tako je šlo dan za dnem ves mesec. Vsak dan je Smrt prišla po babico in vsak dan je odšla praznih rok. Vsak dan jo je babica poslala stran, naj pride jutri, kar jutri.

Tedaj se je Smrt razjezila:

— Pretentala si me, babica! Jutri pridem po tebe poslednjič, zapomni si!

Nato je Smrt zbrisala, kar je napisala s kredo na vrata, in odšla.

Babico je minil smeh. Ni se ji še ljubilo umreti. Premišljala je in tuhtala, kako bi še prevarala Smrt; celo noč ni zatisnila očesa, a vse zaman. Nič pametnega se ni spomnila. Smrt pa bo prišla vsak hip.

— Skrila se bom v sodček z medom, si je rekla babica. Tam me Smrt ne bo našla.

Zlezla je v sodček z medom, le nos ji je kukal ven.

— Ej, Smrt je prebrisana, našla me bo tudi v sodčku z medom in me bo vzela s seboj, si je koj nato rekla babica in se skrila v skrinjo s perjem.

— Ej, Smrt je prebrisana, našla me bo tudi v skrinji, si je rekla babica čez hip in zlezla iz skrinje s perjem. Takrat pa je Smrt stopila v čumnato.

Smrt je gledala, gledala, a babice nikjer. Namesto nje je zagledala strašno, strašljivo postavo, vso pokrito z belim perjem in nekaj gostega je kapljalo od nje. To ni bila ptica in ni bil človek, bilo je nekaj groznega na pogled. Smrt se je zdrznila pred tem strašilom in je ubrala pot pod noge. Nikoli več se ni pokazala pred babičino kočo, da bi jo vzela s seboj.

Niko Grafenauer

Illustr.: Bine Rogelj

PEDENJPED

Pedenjsrajčka, pedenjhlače,
pedenjčevlji na nogah.
Gromozanski kos pogače
neprenehoma v rokah.

Vsi iz sebe so lasje,
ne prenesejo glavnika,
in kazalec nevede
venomer po nosu stika.

Uhlja kot dva sprta strica
muhasto štrilita v svet.
Pedenjamica sred lica —
to je mali Pedenjped.

Nove GALEBOVE naslovnice

Kar 222 barvitih osnutkov za nove naslovnice, ki jih je prejelo Uredništvo z raznih šol na Tržaškem in Goriškem, je ponoven dokaz, kako vam je Galeb pri srcu. Pridno ste risali in se zlasti na nekaterih šolah zelo potrudili, tako da ste spravili v zagato ocenjevalno komisijo, ki je imela nalogu izbirati osem osnutkov novih naslovnic.

Izbira ni bila lahka. Upoštevati je bilo treba pravila natečaja, izvirnost, domiselnost in umetniški čut tolikih avtorjev. Končno je padla odločitev in komisija je izbrala osnutke, ki so jih izdelali:

ALEN KERMAC, 1. r. COŠ »Fran Venturini« - BOLJUNEC,
ALEŠ HREŠČAK, 1. r. OŠ »Pingo Tomažič« - TREBČE,
SAMANTHA PERIC, 1. r. OŠ ROMJAN (RONKE),
IVANA GODNIK, 5. r. OŠ »Fran Saleški Finžgar« - BARKOVLJE,

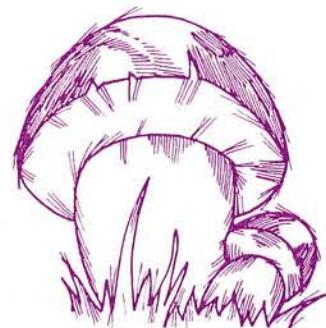
PETER RASMAN, 2. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN,
SABINA ČUK, 3. r. OŠ »Pingo Tomažič« - TREBČE,
MARTINA FAVETTA, 2. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN,
MARTINA CESAR, 2. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN.

Zmagovalcem iskrene čestitke! Vsi prejmejo lepo knjižno nagrado. Osnutki bodo objavljeni v prihodnjem letniku Galeba po zaporedju objavljenih imen.

Vojan Tihomir Arhar
Ilustr.: Magda Tavčar

V VLAŽNEM GOZDU SE RODIM,
NA ENI NOGI LE STOJIM,
POD LISTJEM ŽDIM PONIŽNO SKRIT,
S KAPUCO RJAVO SEM POKRIT.

2. FRAN VENTURINI – Leta 1901 je ustanovil v Boljuncu Bralno in pevsko društvo F. Prešeren in vodil zbor. Kot učitelj je služboval v Predloki pri Čnem kalu, v Dolini in Borštu. Za časa prve svetovne vojne je bil župan dolinske občine. Po prihodu Italije v naše kraje so ga fašisti prisilili, da je odstopil. Na sliki: Venturinijeva rojstna hiša v Boljuncu.

4. FRAN VENTURINI – Tu se je uveljavil kot sposoben skladatelj in pevovodja. Vodil je pevske zbole primorskih izseljencev in pozneje združene pevske zbole Hubadove župe. Iz tega obdobja je njegova zbirka Tržaških narodnih pesmi in tudi slovenska sv. maša v spomin padlih bazoviških junakov. Na sliki: razne Venturinijeve skladbe.

6. FRAN VENTURINI – Zato je njemu pripadla čast dirigirati sredi Ljubljane združene pevske zbole, ki so s pesmijo pozdravili prihod osvobodilne partizanske vojske. Po osvoboditvi se je vrnil v Trst. V našem mestu je začel zagnano obnavljati zatre slovenske pevske zbole in širiti glasbeno kulturo. Postal je predsednik Glasbene Matice. Na sliki: Venturini (v sredini) na delu na Glasbeni matici.

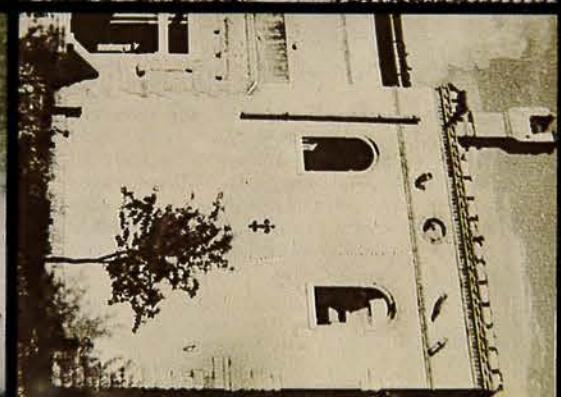
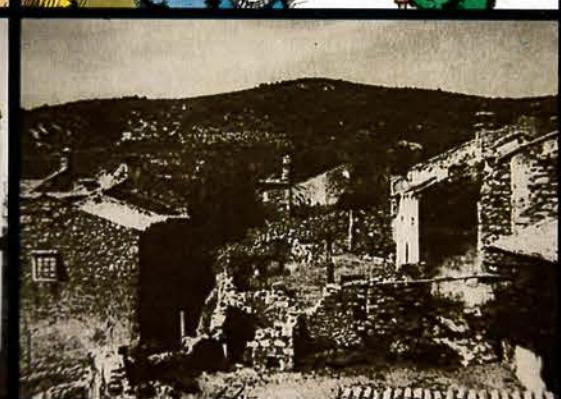
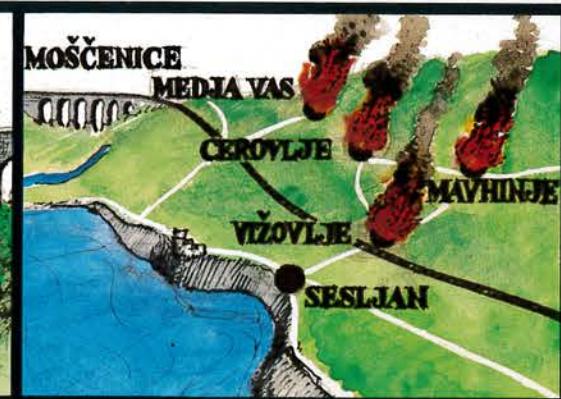
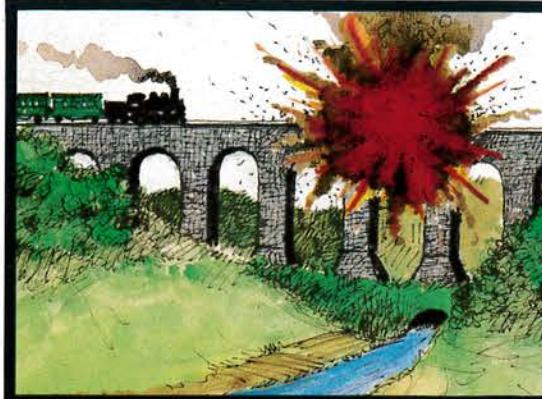
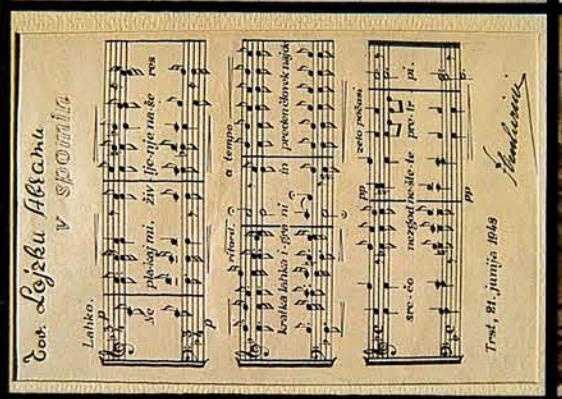
8. FRAN VENTURINI – Umrl je zaradi srčne kapi 8. oktobra 1952 v Ljubljani. Velika množica se je udeležila pogrebnih svečanosti v Ljubljani in nato v Trstu, kjer so ga pokopali. Od leta 1966 počivajo njegovi posmrtni ostanki na boljunkem pokopališču. Po njem sta poimenovana slovenska osnovna šola v Boljuncu in pevski zbor pri Domju. Na sliki: Venturinijev grob.

1. FRAN VENTURINI – Rodil se je 30. maja 1882 v Boljuncu. Osnovno šolo je dovršil v rojstnem kraju. Potem je šel v Koper, kjer je dokončal učiteljišče. Že v mladosti je pokazal izredno nadarjenost in veselje za glasbo. Glasbo je začel gojiti na učiteljišču, kjer je zavzeto deloval v šolskem zboru in orkestru. Na sliki: Venturinijev portret.

3. FRAN VENTURINI – Po vojni je učil na Ciril-Metodovi šoli v Trstu, obenem je vodil več pevskih zborov in ustvarjal nove skladbe. Ker se je upiral politikančevanju naših šol, so ga leta 1927 fašisti obsočili na konfinacijo. Tedaj se je pravcočasno skrival z družino v Jugoslavijo. Zaposilil se je v Ljubljani. Na sliki: spominska plošča na pročelju Venturinijeve rojstne hiše.

5. FRAN VENTURINI – Ko je italijanska vojska zasedla Ljubljano, se je umaknil na Štajersko. Tu so ga Nemci ujeli in izročili italijanski policiji, ki ga je interniral v Padovo in nato premestila še v druge kraje. Tudi v zaporu je vodil zbor in komponiral. Po padcu fašizma mu je uspelo zapustiti zapor. Vrnil se je v Ljubljano, kjer je skrival učil pevce partizanske pesmi. Na sliki: skladba, ki jo je Venturini posvetil leta 1948 sedanjemu uredniku Galeba.

7. FRAN VENTURINI – Bil je odličen organizator. Na dan 1. maja 1946 je nastopilo na tržaškem mestnem stadionu štiri tisoč pevcev hkrati. Zasluga za ta uspeh je bila predvsem njegova. Poleg tega je vodil pri Sv. Ivanu pevski zbor Slavko Škamperle. Pod njegovim vodstvom je zbor naglo zaslovel in priredil nešteto koncertov pri nas in v Jugoslaviji. Na sliki: Venturini sredi pevk in pevcev zobra Slavko Škamperle leta 1946.

2. POŽIG MAVHINJ, CEROVELJ, VIŽOVELJ IN MEDJE VASI – Nemško poveljstvo v Sesljanu ni moglo partizanom do živega, zato se je maščevalno zneslo na prebivalce štirih kraških vasi, ki so v bližini napadene proge in sicer na Mavhinje, Cerovlje, Vižovlje in Medjo vas.

4. POŽIG MAVHINJ, CEROVELJ, VIŽOVELJ IN MEDJE VASI – Prestrašenim vaščanom so dali le 20 minut časa, da so vzeli in naložili na vozove najpotrebejše. Nato so jih nasilno prgnali sredi vasi, jih postrojili v kolone in v spremstvu oborožene straže usmerili proti Sesljanu. Na sliki: vaščane ženejo v izgnanstvo.

6. POŽIG MAVHINJ, CEROVELJ, VIŽOVELJ IN MEDJE VASI – V ranem jutru so bili daleč naokoli vidni visoki ognjeni zublji gorečih vasi. S tesnobo v srcu so videli goretih iz daljave tudi njihovi prebivalci, ko so nemočni in zastrašeni odhajali v neznano. Na sliki: ruševine po požganih Cerovljah.

8. POŽIG MAVHINJ, CEROVELJ, VIŽOVELJ IN MEDJE VASI – Koliko gorja so utrpele te štiri majhne vasi izpričujejo njihovi spomeniki padlim in tabele, ki spominjajo na požig. Nad 100 vaščanov je trpel v koncentracijskih taboriščih in kar 22 mladih je padlo za svobodo na raznih bojiščih in v internaciji. Na sliki: šola v Medji vasi po požigu.

1. POŽIG MAVHINJ, CEROVELJ, VIŽOVELJ IN MEDJE VASI – Leta 1944 so partizani večkrat poškodovali železniški progi Trst-Gorica in Trst-Videm, da bi preprečili Nemcem dovoz vojnega materiala iz Nemčije. Posebno hudo so jim jo partizani zagodili, ko so pognali v zrak železniški viadukt pri Moščenicah. Takrat so za dalj časa prekinili železniško zvezo med Trstom in Nemčijo. Na sliki: viadukt pri Moščenicah.

3. POŽIG MAVHINJ, CEROVELJ, VIŽOVELJ IN MEDJE VASI – 16. avgusta 1944 je navsezgodaj nemška vojska obkolila istočasno vse štiri vasi. Nemcem so se pridružili še fašisti in domobraska posadka iz Vižovljeh. Nato so do zob oboroženi vojaki vdri tihi in vrgli s postelj speče domačine. Na sliki: vdor vojske v vas.

5. POŽIG MAVHINJ, CEROVELJ, VIŽOVELJ IN MEDJE VASI – Komaj so objokani otroci, zaskrbljene žene in preplašeni stari vaščani nasilno zapustili svoje vasi, so podivljani vojaki v naglici izropali domačije, odnesli vino iz kleti ter izpraznili hleve in kurnike; nato so začeli neusmiljeno požigati vsevprek. Na sliki: požgan otroški vrtec v Mavhinjah.

7. POŽIG MAVHINJ, CEROVELJ, VIŽOVELJ IN MEDJE VASI – Večino izgnanih družin so Nemci razmestili po furlanskih vaseh. V Mavhinjah so požgali vse domačije, prizanesli so le župnišča, cerkvi in šoli. Skoraj v celoti so požgali tudi Cerovlje in Medjo vas. Edino v Vižovljah so nekoliko manj pustošili, najbrž zato, ker so imeli domobranci svojo postojanko v vaški gostilni. Na sliki: požga na hiša v Vižovljah.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Marjeta Cvetko

Smuk, Cuk in želva

Bila sta dva fantiča — Smuk in Cuk. Smuku so pravili »Smuk« zato, ker je rad komu kaj smuknil. Cuku so pa rekali »Cuk« zato, ker je včasih kaj čisto na kratko potegnil — cuk! — in že je sunil, kar ni bilo njegovo. Tako sta bila Smuk in Cuk pravzaprav dva mala tatiča; če že ne tatiča, pa vsaj dolgorstneža...

Pa sta se nekoč ob nekem ribniku srečala tadva narobe poštenjaka. Ta Smuk in ta Cuk. Smuk je nosil v rokah želvo. Čisto zaresno želvo v čisto zaresnem oklepnu. Želva seveda ni bila Smukova. Smuk jo je namreč malo prej ukrádel s sosedovega vrta. Zdaj je postopal okoli ribnika in tuhtal, komu bi jo lahko prodal.

Cuk pa je tisti čas nosil v žepu velik bankovec. Tudi ta bankovec seveda ni bil Cukov, ker je malo prej doma skrivaj odprl mamino torbitico, in — cuk! — nakratko potegnil iz nje bankovec. Zdaj se je torej tudi Cuk motovilil okrog ribnika, otipaval v žepu bankovec, če je še tam in premišljeval, kaj bi zanj le kupil.

Kot že povedano, sta se torej potem ob tem ribniku srečala Smuk z želvo v rokah in Cuk z bankovcem v žepu. »Želvo prodajom«, je ponujal svojo ukradeno žival Smuk Cuku. »Jaz jo kupim«, je odvrnil Cuk s smuknjenim denarjem. »Daj mi denar«, se je mudilo Smuku, zakaj sumil je, da se bo vsah čas prikazal želvin gospodar in ga premlatil.

»Prej mi daj ti želvo«, ga je zavrnil Cuk, ki se je prav tako bal matere, da se bo prikazala in ga namazala z leskovim oljem. Pa ni hotel ne Smuk najprej izročiti želve, Cuk pa ne denarja. Tedaj je Smuk odložil želvo na tla, planil nad Cuka in ga začel mlatiti. In ko sta se tako valjala po tleh, je bankovec odnesel hud veter, želva pa jo je pobrisala — seveda po želje počasi — prebredla in preplavala je ribnik ter onkraj njega vesela zlezla v prostost.

Tako je torej ostal Smuk brez želve, Cuk brez denarja, želva se je pa smejal v pest in si mislila: »Kjer se dva prepirata, želva dobiček ima!«

NAŠ ALEŠ

Ti, nekdaj tako drobceni, bledi fantiček, žalostnih očk, ves vase zaprt, vedno sam, izven družbe svojih sošolcev, brez prijateljev — kako je s teboj?

S povešano glavico, stisnjeno med ozka ramena, si po lastni želji sedel sam v klopi ob šolskem oknu. Moja misel se pogosto vrača v tisti kotiček četrtega razreda z željo, da ti je življenska pot postala svetlejša, mnogo lepša, kot ti je bila v tedanjih dneh.

Toplete domačega doma nisi poznal. Tvoja mati se je preutrujena vracačala z dela šele zvečer domov. Kot čistilka je preživila poleg sebe in tebe še svojega očeta, svojega moža. Bil je le priložnostno zaposlen in še ta skromni zaslužek je pognal po grlu s svojimi pajdaši. Ti pa si z bridko bolečino molče prenašal grenkovo poniževanja in zaničevanja svoje okolice, predvsem sošolcev. Nikoli te niso vabili medse, nikdar se ji nisi upal pridružiti. Res si sem in tja zalučal iz zasede mednje kako krepelce, ko so veseli odhajali na svoje popoldanske zabave. Toda ne iz hudobije: užaljena duša je reagirala. Karkoli se je zgodilo napačnega v razredu ali izven šole, vse so naprtili tebi. Še braniti se nisi upal, znal. Često sem morala dolgo raziskovati, da sem dognala pravega krivca in te razbremenila.

Nekega dne pa se je zgodilo. Storil si tako veliko, lepo, vsega občudovanja vredno dejanje, zaradi katerega se moje misli tako pogosto vračajo k tebi in te iščejo. Globoko

me je presunilo, vzradostilo. »To bo moje orožje proti tvojim sovražnikom«, sem si srečna dejala. Postavila te bom lahko pred nepriajazne sošolce v najsvetlejšo luč.

»Aleš! Se še spominjaš? Tam ob Ljubljanci, na široki cesti proti prulski šoli je bilo. Učenci so se v gručah veselo žlobudraje po pločniku pomikali proti šoli. Ti pa si stopal sam po sredini te velike ceste.

Lep majske dan se je obetal. Dovolj zgodaj je še bilo, da ni bilo treba hiteti. Ozirala sem se po razcvetlem pomladanskem cvetju in vdihavala vonj cvetočih jablan in hrušk s sosednjih vrtov. Prisluškovala sem prijetnemu brenčanju pridnih čebel in mislila na delo v šoli. Iz tega me je zmotil oster ropot težkega voza. Ozrla sem se. Visoko natovorjen voz sta vlekla močna pincgavca. Groza me je spreleletela. Le nekaj korakov pred njima, ne zavedajoč se nevarnosti, pa si stopal ti, Aleš. Zakričala sem. Tvojega imena sploh nisem mogla izdaviti. Prav tedaj si se sklonil, nekaj v naglici pobral in se še pravočasno umaknil na kraj ceste. Obraz ti je žarel. Nisem te videla še takega. Zrl si v pest in zdelo se mi je, da pobranemu predmetu nekaj ljubeznivo dopoveduješ. Položil si reč v travo ob plotu, se še nekaj hipov pomudil ob njej in zdelo se mi je, da z živahnejšimi koraki nadaljuješ pot proti šoli.

Kaj je tako vzradostilo našega Aleša? Kaj je spravil v travo? Radovedna sem pristopila k plotu. Prav tedaj je iz krhke apnenčaste hišice

pokukalo dvoje rožičkov drobnega polžka, kot da bi se hvaležen oziral za svojim rešiteljem.

»Aleš, Aleš, ti dobro drobceno bitje, kako malo smo te poznali,« je vpilo v meni. »Prekosil si vse svoje vrstnike.«

Hitreje sem stopila, hotela sem čimprej priti v razred in učencem pripovedovati o tem doživljaju.

Vstopila sem in pomirila še zadnje živahneže.

»Tovarišica, danes ste pa dobre volje,« je nekdo sprožil iz prve klopi.

»Res je, nekaj zelo lepega, sem danes doživel na poti v šolo.«

»Povejte, povejte še nam,« so prosili.

»Bom, prav rada, poslušajte!«

Zazrla sem se jim v oči in vprašujoče potipala po njihovih odnosih do živali.

Oh, da ne bi bilo vse to res, kar so pripovedovali. Nemo sem jih gledal in žalostne oči so obsojale njihova grda dejanja.

Nato sem sedla mednje na prvo klop. Začela sem pripovedovati. Tiho

»Dobre volje? Res je, nekam radošno mi je pri duši.«

»Ali imate rojstni dan?« je prileto iz zadnje klopi.

»Tega pa res ne bi bila vesela,« sem odločno odkimala.

»Zakaj ne?« so me začudeno spraševali.

»Preveč sem si jih že nabrala,« sem jim narejeno otožno odgovorila.

Dojeli so in skupno smo se zasmehali.

»Ampak veseli pa ste,« so trdili dalje.

in počasi, da so skrivenostno prisluhnili. Otroci so se nagnili naprej, jaz prav tako. Njihove poglede sem hotela ujeti v svojo mrežo. Videla sem, kako so počasi postajale sanjave. Neopazno sem prešla na doživljaj. Globoko so dojemali veličino dejanja. Tišino je pretrgal vzklik: »Ali ste poznali tega dečka? Ga tudi mi poznamo?«

Ko je bilo navdušenje za dobrega dečka na vrhuncu, sem tiho dejala:

»To je bil naš Aleš«, in sem se obrnila k njemi.

Kar sapo jim je vzelo. Molk. Razvrednotili bi bili to dejanje, ker je bilo Aleševo, ko bi jih ne bila že poprej pripeljala do vrhunca občudovanja in priznavanja.

Zdaj so se tudi oni obrnili k nemu. Nekdo se je ojunačil.

Na Alež! Položil je predenj debelo pomarančo.

Pristopil je drugi in tretji in še inše. Miza se je polnila pred njim.

Nekdo je priložil svoj nožek, bel nožek z dvema reziloma. Morda se je težko od njega. Uživali so, da so dajali. Aleš je začudeno gledal in se nerodno smehljal.

»Sedaj pa na delo!« sem jih pozvala. Aleša sem se pretvezo, da potrebujem kredo, poslala k hišniku.

Besedilo: Karel Širok
Glasba: Karol Pahor

Polžek orje

Karol Pahor

Polžek orje, miška seje, zrasla bo pše-ni-ca, polžek orje,
miška seje, zrasla bo pše-ni-ca. Polžek jo o-ple-je,
miška jo po-ža-nje, polžek jo od-pe-lje, miška v mlinu zmelje.

»Dober dečko, naš Aleš, kaj ne?« sem izvabljala priznanje ostalih učencev. »Imejte ga bolj radi Vreden je. Vzemite ga medse. Povabite ga k svojim igram!«

Aleš se je vrnil. Ni bil priča obljud, ki so jim medtem dajali njegovi sošolci.

»Hrsk!« je nekdo vzkliknil in z roko tlesknil ob dlani, kot da bi strl krhko polževo lupinico. »Pa ne bi bilo več polžka.«

»Do kod je že neki prilezel?« je spraševal črnolašček iz prve klopi.

»Do vaših src, otroci! Naj bodo z njimi še druge živali!«

Čutila sem, da imajo pravka s seboj.

Aleš, dragi, dobri Aleš. Marsikdo je po tvoji zaslugi ostal zvest sklep, ki ga je napravil v tistih minutah. Kje si Aleš? Kako ti je?

Branko Rudolf

Ilustr.: Barbara Boneta

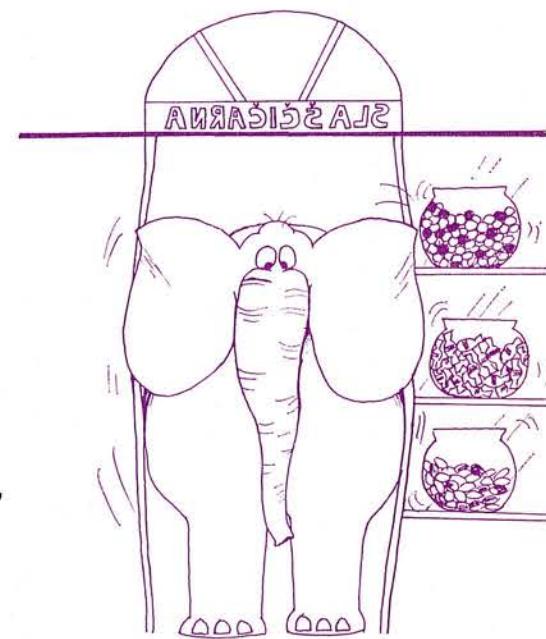
SLON IN BONBON

Mlad slon, tak robavs, ki še z uhlji opleta,
slon-otrok, nekaj večji od teleta
se je zrinil, mirno in preudarno,
malo težko — skozi vrata v slaščicarno
in je rekel: »Pardon,
jaz bi rad bonbon.«

Slaščičarnar se je ustrašil debele živali
— našivi na hlačah so zatrepetali —
in je rekel: »Se-ve-da, vsega tu imamo,
in v-se, kar imamo, prav radi prodamo,
samó da le včasih nimamo sil,
navaden gost ne tehta tisoč kil.«
Slon je rekel: »Pardon,
jaz bi rad bonbon.«

Slaščičarnar je odvrnil: »Za-to n-ni težave,
ali ne bi, gospod, malo sočne trave?
Ob robu parka si slon brez primere
brez škode zelenja in vejic nabere,
o tem tudi pričajo afriški kraji,
to piše v Erjavcu, v petnajsti izdaji.«
Slon je rekel: »Pardon,
jaz bi rad bonbon.«

Kje naj si zdaj človek zaščite poišče,
naj kliče gasilce, milico, sodišče?
Ker to je hudo in prav res, da še huje,
ker težka žival dobrih šeg ne spoštuje.

Trije prijatelji in njihove sanje

Trije prijatelji so nekoč potovali po svetu. Nekega dne so sklenili, da si bodo popotnico vseh treh razdelili na tri enake dele, nato pa jo pojedli in popili. Toda dva od treh sta bila lakomnika in sta hotela prikrajšati tretjega.

Tri dni so skupaj potovali in naposled pridejo v temni gozd. Tamkaj so posedli k počitku in ugotovili, da so domala pojedli že vso popotnico. V vreči so imeli le še za prgišče moke, komaj toliko, da si spečejo pogačo. Ko so zamesili in položili pogačo v žerjavico, da se bo spekla, je eden od dveh hudobnih predlagal:

»Prijatelja, kaj pravita, če bi, medtem ko se bo pogača pekla, malo zaspančkali. Tisti pa, ki bo med spanjem imel najbolj nenavadne sanje, bo pojedel celo pogačo.«

Prijatelja se strnjata s predlogom in vsi trije se vležejo na mah, da bi zaspali. Lakomnika naglo zasmrčita, tretji pa ne more zaspasti, ker je bil preveč lačen. Sline so se mu venomer cedile, zato vstane, vzame iz žerjavice pečeno pogačo in jo z vso slastjo poje. Nato se zadovoljen zlekne in zaspi. Lakomnika pa se kmalu nato prebudita in si začneta pripovedovati svoje sanje.

Prvi pravi:

»Sanjal sem čudovite sanje. Sanjalo se mi je, kako je priplaval angel

z zlatimi perutmi in me odnesel v nebo. Tam gori je bilo tako lepo, angeli plešejo in prepevajo, da se mi ni več hotelo vrniti na zemljo.«

Drugi pravi:

»Tudi jaz sem imel izredne sanje. K meni je namreč prišel vrag. Zgrabil me je in odnesel v pekel; tam mi je pokazal kazni, ki jih trpijo grešne duše. To so bile strašne sanje. Nai-

bine

Pikapolonica

Šest nožic gre,
prek cvetic gre,
z njimi malo
truplo zalo.
Dve sta krili
ga zavili
v plašč rdeči,
mak žareči.
Sedem pičic,
črnih ptičic
plašč ta varje,
lepši od zarje.
Ta je hrošček
sonca košček:
dlan obleze —
v zlato veze,
prste snubi,
jih poljubi,
naši prsti
pa po vrsti
brž so zlati
kot dukati...

ne sanje so bile zares tako nenavadne, da pogača pripada nama.«

Prepričana v to, prebudita tretje-
ga, ki se je delal, da spi, v resnici
pa je zbuljen poslušal njun pogovor.

»Pripoveduj nama o svojih
sanjah!«

»Kdo me kliče,« se navidez začu-
den oglasi tretji prijatelj. »Ali je
sploh mogoče, da sta tukaj?«

»Kaj vendar onegaviš,« vprašuje-

če buljita druga dva. »Ves čas sva
bila tu na mahu zraven tebe. In trdno
sva spala.«

»To je res nenavadno,« zmaje z
glavo tretji. Sanjalo se mi je, da je
po enega od vaju prišel angel in ga
odnesel v nebo, da je po drugega
prišel vrag in ga odnesel v pekel.
Zaradi tega sem bil tako žalostne in,
da bi se bil potolažil, sem pojedel
pogačo.«

Kralj Matjaž

Kaj bi delal kralj Matjaž,
če ne bi pod Peco spal?
Kaj bi delal, komu v čast
in veselje kraljeval?
Če bi kralj iz sna kdaj vstal,
kam bi krenil z vso družino?
Kje bi vladal in koval
zlate črke v zgodovino?
Kdo bi stregel mu s pijačo,
kdo zamesil zanj potico
in rozinovo pogačo
za Alenčico kraljico?

Kdo bi kralju česal brado,
kdo mu brke negoval,
kadar bi ju s čokolado
ali torto popackal?
Ni od muh kraljevski stan,
kot po meri za gospode,
vendar dandanašnji dan
že nekoliko iz mode.
Najbrž bi ši kralj izbral
danes kakšen drug poklic.
Turški cesar bi postal,
pisal se: Korvin Matic!

VESOLJSKI POLET

Pravkar vzleta
pred našo hišo
vesoljska raketa.
Junaška posadka:
Gregor,
Klemen
in Vladka.
Tri,
dva,
ena,
nič!

Ladja šine kvišku
kot ptič,
poleti do Saturna,
pa se tam urno
obrne,
se vrne na Zemljo
in se prevrne.
Na tleh zdaj ležijo
zaboji,
lestev
in zlomljen stol.

Izpod razbite kabine
se astronauti valijo,
vriskajo,
zmago slavijo,
ker so se srečno,
brez prask
pripeljali domov.

Bojan Pavletič

Prva osnovnošolska olimpiada

V zadnjih dneh maja je športno šola Trst tudi letos priredila svojo vsakoletno sklepno prireditev: 7. osnovnošolsko olimpiado, ki je bila, kot vedno, pod pokroviteljstvom Mladinske revije Galeb. To je bilo zadnje dejanje celoletne dejavnosti Športne šole Trst, ki je priredila vrsto tekmovanj v šahu, atletskem troboju, plavanju, orientacijskem pohodu (skupno s slovenskim planinskim društvom v Trstu), igri med dvema ognjemeta in kulturnem natečaju. Večina teh tekmovanj je bila že med letom, v zadnjem dnevu pa je bila na sporedu le finalna tekma v

igri med dvema ognjemeta, v kateri so zmagali učenci osnovne šole »Bazoviški junaki« iz Rojana.

Po slovesnosti, v kateri sta bili na sprednu dve telovadni točki in pa nastop osnovnošolskih folkloristov, je bilo na vrsti še nagajevanje najboljših šol in posameznikov. Lahko rečemo, da so bila letos prizadevanja za čim boljšo uvrstitev posameznih šol izredno napeta, saj je mnoge ekipe na raznih lestvicah delila le tesna razlika točk, drugod, kot na primer v orientacijskem pohodu, pa sta se znašli celo dve

Zaključni nastop mladih športnikov na 7. osnovnošolski olimpiadi, ki je bila pod pokroviteljstvom mladinske revije Galeb.

ekipi z enakim številom točk. V pohodu sta namreč zmagali šoli »Bazoviški junaki« in »Josip Ribičič«, medtem ko je bila v plavanju najboljša šola »Gregorič-Stepančič«, v atletskem troboju »Ribičič«, v šahu »Bazoviški junaki«, ki je osvojila tudi igro med dvema ognjemeta, in v kulturnem natečaju »Finžgar«. To pa seveda ne pomeni, da niso bile nekatere šole naravnost premočne za ostale v posameznih panogah, kar velja zlasti za Rojančane v šahu in za šolo »Ribičič« v atletskem troboju.

Končna skupna lestvica pa je takša: 1. Ribičič 52 točk, 2. Bazoviški junaki 45, 3. Gregorič-Stepančič 43, 4. Finžgar 38, 5. Župančič 37, 6. Širok 36, 7. Milje 21, 8. Kette 26, 9. Milčinski 21 in 10. Grbec 13 točk.

Glavni urednik Galeba nagrajuje predstavnike osnovnih šol.

Mario Šusteršič

MOHOV GRAD

Prav gotovo ste se večkrat vprašali, od koder grb dolinske občine.

Vedeti morate, da se pri Borštu dviga visoka skala, ki strmo pada proti Boljuncu. Na tej skali je nekoč stal Mohov grad, ali grad Moko. Grad je bil tržaška posest. Bil pa je vedno izpostavljen napadom bojevitih Benečanov, ki so bili gospodarji obalne Istre.

V hudi vojni, ki se je nekoč vnela med Trstom in Benetkami, so beneški vojaki zasedli Mohov grad, a Tržačani so jim ga kmalu iztrgali iz rok. Ker pa so se bali, da bi se utegnili Benečani spet polastiti te silne utrdbe, so ga oktobra meseca leta 1511 razrušili. Od tedaj je grad razvalina, ki jo preraščata mah in trava. Iz ostankov teh razvalin so kasneje sezidali mitnico v Robidi nad Zabrežcem.

Mohov grad si je za svoj znak prevzelo tudi Športno društvo »Breg«.

MUHA SE JE POROČILA

(BERBERSKA PRAVLJICA)

Muha se je oblekla v eno izmed svojih najlepših oblek in se odpravi na potovanje po svetu. Potuječ po cesti se sreča s šakalom.

»Kam greš, muha, tako olepšana?« jo vpraša šakal.

»Kam, misliš, da grem,« reče muha. »Grem, da si poiščem ženina, hočem se omožiti.«

»Zakaj se ne bi poročila z menoj?« jo vpraša šakal.

»Morebiti,« reče muha. »Toda najprej mi moraš kaj zapeti, zakaj rada bi slišala, če mi ugaja tvoj glas.«

Šakal zapoje, toda šakalovo petje je muho rezalo v ušesa.

»Ne, šakal moj, ti tuliš, ampak ne poješ. Ne morem se s tabo omožiti,« reče muha in se odpravi dalje po poti.

Kmalu se sreča s psom.

»Kam greš, muha, tako olepšana?« vpraša pes.

»Kam grem?« de muha. »Iščem ženina, hočem se poročiti.«

»Tedaj se oženi z menoj,« reče pes.

»Morebiti,« reče muha, »toda najprej mi moraš kaj zapeti, zakaj rada bi slišala, če mi ugaja tvoj glas.«

Pes zapoje, toda muha odmaje z glavo, ne ugaja ji njegovo petje.

»Ne, dragi pes, tvoje petje je lajanje, ne oženim te,« reče muha in gre dalje.

Tretji, ki ga sreča muha, je bil muren.

»Kam greš, muha, tako olepšana,« jo vpraša.

»Kam grem?« pripomni muha. »Iščem ženina, hočem se poročiti.«

»Tedaj se omoži z menoj,« reče muren.

»Morebiti,« pritrdi muha, »toda najprej mi moraš kaj zapeti, rada bi slišala, če mi ugaja tvoj glas.«

Muren zapoje in muhi njegovo petje zelo ugaja.

»Da, muren moj, poješ zelo lepo, rada se poročim s teboj,« se razveseli muha. Tako je muren postal muhin mož.

Po veseli svatbi sta si napravila hišico iz lupin in listi so jima bili

streha nad glavo. Ker nista imela kaj jesti, se muren odpravi po moko. Kmalu jo prinese. Muha se pripravi, da bo zamesila pogaci in začne sejati moko, medtem pa postane bela od nog do glave.

»Muha moja,« se hihita muren, »vso glavo imaš belo, očisti se in otresi si moko.« Muha si začne otreseati glavo, otresa se in otresa, naposled odleti in izgine.

Muren bulji v to mušjo predstavo in se začne krohotati. Krohota se toliko časa, dokler ne poči.

To je bila zadnja poroka med muho in murnom.

Mario Šušteršič

Na Lenartu in na Kostnu

Ocenjevalni pohod, ki ga je v okviru Športne šole Trst priredilo Slovensko planinsko društvo v Trstu, je odlično uspel. Sredi aprila so se učenci vseh devetih mestnih osnovnih šol in šole v Miljah podali na izlet na Lenart in na Kosten. Pridružilo se je tudi nekaj nabrežinskih osnovnošolcev, ki so se izleta udeležili kot gostje.

Izletniki so se pripeljali do Trnovce, odkoder se je razvila dolga kolona 114 otrok in se podala na vrh Lenarta. Med potjo so morali mladi pohodniki reševati 15 vprašanj na temo športno-kulturne dejavnosti.

Po tričetrtturni hoji so izletniki prispeli na vrh 400 metrov visokega Lenarta, ki je znan že iz prazgodovine, saj so na vrhu ostanki nekdanjega gradišča, ki ga je tam postavil pračlovek. Z vrha Lenarta je tudi čudovit razgled na Jadransko morje in na vso kraško planoto tja do Julijcev in očaka Triglava.

Niko Grafenauer

Učenjak

Pedenjped rad prelistava
kupe vseh mogočih knjig.
Glasno bere, prikimava,
vsem nazorom brez razlik.
Cele dni se nadnje sklanja,
vsak list zase preštudira.
Glava ga teži od znanja,
pa si jo z roko podpira.
Hišni hrup mu ni napotil,
ves čas gode svoj: lalála.
Če pa se pri branju zmoti,
si natakne brž očala.

UGANKE

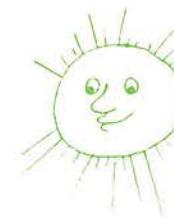
Vojan Tihomir Arhar

TISOČ IGEL
MOJSTRA KRIJE,
HLAČ NOBENIH
NE SEŠIJE.

Ilustr.: Marjeta Cvetko

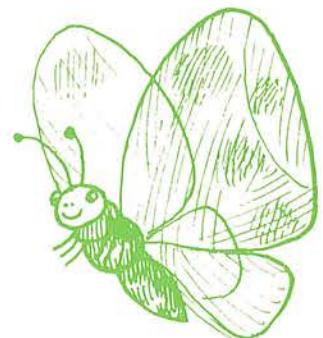
HITER, ZLAT,
SONCA BRAT,
LAHEK KOT SANJA
TEMO PREGANJA.

Stana Vinšek

Ilustr.: Marjanca Jemec Božič

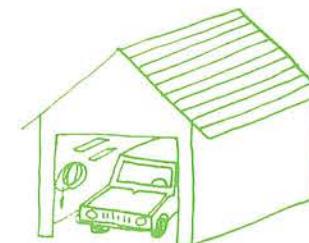
ČE SONCE SIJE,
SEM VEDNO SAM;
KO PA DEŽUJE,
TI STREHO DAM.

KO SEM MAJHEN, TRDNO SPIM.
ZRASTEM IN SE PREBUDIM.
ZDAJ PA KRILA ME RAZPETA
S CVETA NOSIJO DO CVETA.

Meta Rainer
Ilustr.: Eva Fornazarič

AVTO IMA GOSPA ZABITA,
A BREZ VOZNIŠKEGA IZPITA.

KOVAČ

Sredi lune je kovač,
čisto črn kot rogač,
višji kot najvišja gora,
kuje zmeraj brez odmora,
kuje in na meh pritiska,
da se med oblaki bliska,
kuje, da kar zvezde stresa
mnogo huje od potresa.

Pravijo, da tlakoval je
rimsko cesto skoz in skoz,
da že večkrat okoval je
Veliki in Mali voz
in da zvezdam naravnal je
marsikako krivo os,
vendar priden kot čebela
kar naprej si išče dela.

Pa smo se doma zmenili,
da mu bomo naročili
štiri podkvice skovati,
našo mačko podkovati,
da bo z njimi ropotala,
če bo v shrambi kaj ukrala,
da kot zadnjič nam iz hiše
spet s klobaso ne pobriše.

Branje za počitnice

Pred počitnicami moram poskrbeti za bolj zahtevne, tudi že odrasle bralce, take, ki se pripravljajo na vstop v sredno šolo ali na četrti oziroma peti razred osnovne. Ne, nobenega strahu! Tudi ostali lahko pokukajo v knjigi, o katerih bom spregovoril, saj gre za prijetne, nove in sveže stvari, pravšnje za lajšanje težav, ki jih povzroča sopara.

Najprej nekaj o igri, ki je glavno počitniško opravilo. Čas igre mine kot bi trenil, še posebej če je igra zanimiva in privlačna. In branje SMOLČKA Petra Kavalarja je najbrž tudi neke vrste igra, saj je knjiga tako prijetna, da ob branju niti ne vemo, kdaj in kako minevajo ure. Spoznali se boste z Brstinovim Gorazdom, katerega svet iger je poln žive domišljije — kadar mu mamačica dovoli, jo takoj ucvre v bližnji gozd. Tu mu postane najboljši prijatelj smrekov storž Smolček — nenavaden, skrajno rado-

veden junak, kakršnega gotovo še niste srečali v nobeni knjigi, a vam je kljub temu v marsičem podoben. Prijatelja se skupaj odpravita globlje v gozd, obiščeta godrnjavega medveda, gozdnega avtoprevoznika, spoznata malce čudaška soseda, jazbeca in želvo, ki se imata tako rada, da se venomer prepirata...

Nič manj privlačna, še bolj skrivenostna in pustolovska je tudi zgodba svetovno znané švedske pisateljice Astrid Lindgren RO-NJA — RAZBOJNIŠKA HČI. Ronja se rodila nekih nevihtnih noči v razbojniškem gradu sredi divjih gora in temnih gozdov. V tej viharni noči udari strela v grad in ga razkolje od vrha do tal. Takšen je veličasten začetek Ronjinega življenja med dvanaestimi razbojniki v očetovi tolpi... Nadaljevanje pa je prav tako napeto in mislim, da boste knjigo prebrali kar v eni sapi!

šolarji pišejo

BRALNE ZNAČKE

V petek, 17. maja, smo šli v Boljunc, kjer nam je pisatelj podelil bralno značko. V gledališču »Prešeren« smo najprej imeli pevsko vajo. Potem smo se srečali z učenci osnovnih šol s Peska, Milj, Boljunka in Doline. Vseh nas je bilo okoli sto stirideset. Ko sta prišla gosta, pisatelj Miha Matè in Jelka Godec, smo zaploskali in zapeli tri pesmi. Petju je sledilo podeljevanje bralnih značk, ki nam jih je podelil pisatelj Miha Matè. V našem razredu so dobili bralno značko Aleš, Črt, Martina in jaz. Bralna značka za tretji razred je bronasta, Bevkova.

Miha Matè je prebral pravljico iz svoje knjige, Jelka Godec pa jo je ilustrirala. Naša učiteljica je naredila fotokopije ilustracij. Miha Matè je povedal, da se je rodil v Ribnici. V Boljuncu je bilo lepo, ker sem spoznala slovenskega ustvarjalca.

Jana Kosmač
3. r. OŠ BORŠT

MOJA PRVA OLIMPIADA

Nastopil sem na svoji prvi osnovnošolski olimpiadi. Danes je bilo nagrajevanje. Naša šola »Oton Župančič« je zasedla peto mesto. V torek grem na mladinska igre. Nastopal bom v teknu.

Rado Šušteršič
1. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

OGLEJ

Na šolskem izletu smo si ogledali Oglej. Zvedel sem naslednje: Oglej je bilo važno mestec in vojaška postojanka. Rimljani so v Oglej pripeljali skoraj 2300 družin. Ker teče skozi Oglej reka Natisa, so zgradili pristanišče. Po reki so prevažali razne izdelke in hrano. Zelo spretno so izdelovali kipce iz jantarja.

Leta 452 so Huni zavzeli in začgali Oglej. Rimljani so zidali templje. Ko so te porušili, so na temeljih sezidali cerkve.

Aleš Petaros
3. r. OŠ BORŠT

V BOLJUNCU

Ob priliki podeljevanja bralnih značk smo šli v Boljunc. Najprej smo gostoma zapeli tri pesmi: »Na širnem Primorju«, »Lepo je v naši domovini biti mlad« in »Šivala je deklica«. Dirigirala je učiteljica Silvana Dobrila, na harmoniko pa je igrala njena sestra Norina. Bralne značke je podeljeval pisatelj Miha Matè. Prebral nam je svojo zgodbico, ilustratorka Jelka Godec pa jo je ilustrirala. Bilo nas je okoli 140 otrok s šol na Pesku, iz Milj, Doline, Boljunka in Boršta. Bilo je zelo lepo. Gosta je spremljala ravnateljica Lučka Križman.

Jaz nisem dobila bralne značke, ker sem prebrala samo eno knjigo.

Tjaša Petaros
3. r. OŠ BORŠT

DEŽEVNO VREME

Kadar dežuje, se ne morem igrati zunaj, zato najraje gledam skozi okno. Po cesti pred hišo teče voda. Če močno dežuje, voda odnaša zemljo in majhno kamenje. Ob takem vremenu se dolgočasim, posebno če traja več dni. Poleti, ko je topleje, hodim rad pod dežjem brez dežnika. Tudi pozimi čofotam po vodi in si zmočim čevlje. Tako se mama jezi.

Črtomir Rapotec
3. r. OŠ BORŠT

DEŽ

Dež je zelo potreben za rastline in za ljudi. Deževnico rabimo za likalnice na paro. Kadar dežuje, je dan mrtev. Dežja se bojim. Kadar dežuje, narastejo reke. Pozimi, kadar je mrzlo, nastane iz dežja led. Ko posije sonce, topota povzroči izhlapevanje vode. Dež zemljo zaliva. Pregovor pravi: če brez dežja smo, tudi ne kuhamo. Dež mi ni všeč, ker je vse mokro in vlažno.

Martina Fonda
3. r. OŠ BORŠT

DEŽUJE

Nekega jutra, ko sem se zbudil, sem odprl okno in videl, da je zunaj lep sončen dan. Stekel sem na dvorišče, kjer se lahko igram. Stopil sem na nizek zid in videl, da se od morja kopijo sivi oblaki. Slišal sem, da grmi, in opazil, da se oblaki hitro premikajo proti nam.

Preden sem se zavedel, so že začele padati prve deževne kaplje in stekel sem v hišo. Zunaj je bilo kot iz škafa. Vprašal sem mamo, če lahko prižgem televizijo, a mama je odgovorila, da se moram učiti. Gledal sem skozi okno, kako dežuje, in želel, da bi nehalo. Bil sem nejevoljen in jezen, ker je deževalo, še bolj pa sem se jezil, ker je babica rekla, da bo deževalo ves dan.

Alen Corbatti
3. r. OŠ BORŠT

MOJA MAMA

Moja mama ima kratke lase. Je lepa in visoke postave. Mama dela v otroški bolnici in doma. Rada kuha, plete in šiva. Izdelala je mnogo lepih majic.

Moja mama je pridna, ker mi pomaga pisati naloge. Mami pomagam pri gospodinjskem delu. Mama me ima rada, ker jo ubogam in ji pomagam. Tudi jaz imam mamico zelo rada.

Irina Pettiroso
3. r. OŠ BORŠT

Moja mama je gospodynja. Je lepa in pridna. Rada mi pomaga in rada šiva. Dobro kuha in rada pometa. Zelo rada gleda televizijo. Kadar mamica zaliva rožice, ji pomagam pri delu. Mamo imam rada, ker je zelo dobra.

Martina Salvi
3. r. OŠ BORŠT

V PRESTRANKU

Ravnateljica celodnevne osnovne šole »25. maj« v Prestranku nas je povabila na obisk njihove šole. 25. aprila smo se odpreljali v Pestranek na obisk in ogled šole.

Vsi učenci, starši in učiteljice smo preživeli prijeten dan v družbi otrok iz Prestranca. Ogledali smo si novo šolo, učilnice in televadnico. Šola je velika in lepa. Po maliči, ki so nam jo ponudili, smo šli v tretji razred in pozdravili učence iz Prestranca. Učenci so nam takoj pripravili sedeže in se nam predstavili. Tudi mi smo jim povedali svoja imena.

Začela se je učna ura. Pogovarjali smo se o osvobodilni vojni, nato smo skupaj prebrali berilo »Štajerska Lenčka«. Učiteljica je postavljala vprašanja, na katera smo odgovarjali. Potem smo se skupno z gostitelji odpeljali v gledališče, v dom JNA v Pivko. Gledali smo predstavo »Šola za klovne«. Ko smo se vrnili v šolo, nas je že čakalo kosilo. Potem smo se s svojimi prijatelji igrali, risali klovne in se pogovarjali. Pospremili so nas na sprehod, da bi nam razkazali svoj kraj.

Pred odhodom smo se zbrali v dvorani, kjer smo tudi mi nastopili na krajši prvomajski prireditvi. V spomin na to srečanje, so nam podarili sliko. Naši učenci 5. razre-

JADRALNA ŠOLA 1985

Hočete uživati počitnice? Želite rezati morske valove na jadralnih deskah ali v čolnih? Bi radi postal vešči jadralci?

To možnost vam daje Tržaški pomorski klub SIRENA, ki prireja tudi letos vrsto začetniških jadralnih tečajev za otroke od 8. do 12. leta. Tečaji bodo tedenski, od ponedeljka do nedelje, ves mesec julij, ob koncu vsakega tečaja pa bo na vrsti regata. Udeleženci tečajev, ki bodo potekali na sedežu Tržaškega pomorskega kluba SIRENA v Barkovljah, se bodo naučili teoretičnih in praktičnih prvin jadranja. Poleg tega bodo vsi tečajniki zavarovani proti nezgodam.

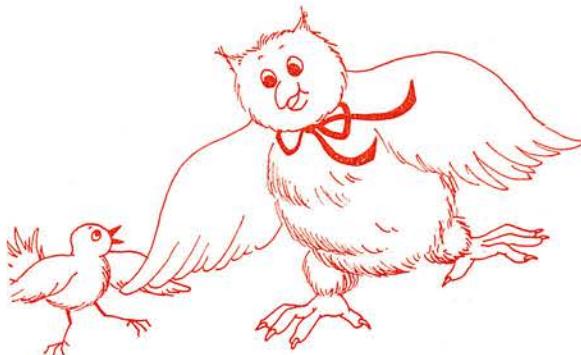
Seveda morajo otroci, ki si želijo jadrati, izpolnjevati določene pogoje, in sicer morajo znati dobro plavati, imeti morajo veljavno izkaznico Vsedržavne jadralne zveze, ki jo poskrbi Pomorski klub, in ob vpisu morajo predložiti zdravniško spričevalo, da so zdravi in sposobni za jadranje.

Cena za vsak posamezni tečaj je 50.000 lir in v tem znesku je vključen tudi vpis v Jadralno zvezo. Vse podrobne informacije o tečajih in vpisu dobite na sedežu Tržaškega pomorskega kluba SIRENA vsak dan, razen ob sredah, nedeljah in praznikih, od 18. do 20. ure, telefon 422-696.

In še to. Prvo nedeljo v septembru bo pred sedežem Pomorskega kluba v Barkovljah regata kadetov v razredu optimist. Regata je namenjena jadralcem vseh osnovnih šol, ki so vključene v Športno šolo Trst. Regata prirejata Športna šola Trst in Tržaški pomorski klub SIRENA in bo veljavna za točkovovanje na prihodnji, 8. osnovnošolski olimpijadi leta 1986.

Priredil je ples kraljiček,
pa v gosti za bližnji griček
pernata prihaja srenja.
Množica se kljunov drenja,
samih kljunov požeruhov;
s pladnjem obloženih kruhov
vljudno jim kraljiček streže,
da se lakota poleže.
Ko je goste vse pogóstil,
je za ples kraljiček prosil,
toda s polnimi trebuhi
zdaj dremuckajo, lenuhi.
Jerebice, šoje, žolne
so dejale, da so bolne,
kos ne more, bos je ptiček,
krakne vrana: »Sem zaspana!«
Čivkne vrabec: »Nisem hlapec,
da bi me vrtel ta tiček!«
Sam zaplesal je kraljiček,
ko škržata, živa vrava,
vlečeta svoj žiga-žaga...
Plesal je, ko stara sova
zaplahutala je z lova,

Kraljičkov ples

strah pognala v perje ptičkom,
zaplesala le s kraljičkom...
Ptičke je še danes sram,
da je kraljiček plesal sam...

da pa so prinesli ptičnice, ki so jih sami izdelali pri tehničnem pouku s pomočjo učitelja.

Vsi so bili z nami zelo prijazni. Poslovili smo se in se domenili, da se bomo spet srečali 25. maja na proslavi.

Sabina, Manuela, Diego
3. r. OŠ »P. Tomažič«
TREBČE

OBIŠEK V PRESTRANKU

Že pred leti smo navezali prijateljske stike s celodnevno osnovno šolo »25. maj« v Prestranku. Letos nas je ravnateljica šole Vera Bergoj osebno povabila na njihovo šolo. Domenili smo se, da bo obisk 25. aprila. In res, na domenjeni dan, smo se s starši odpeljali v Prestrane. Ob prihodu so nas ravnateljice in učiteljice z učenci toplo sprejeli. Pospremili so nas v jedilnico in nas pogostili z dobro malico. Ravnateljica nam je tedaj povedala, kako so pripravili program obiska. Tedaj smo se odpravili v pripadajoče razrede.

Ko smo vstopili v peti razred, nas je veselo sprejela razredničarka, ki poučuje matematiko. Povedala nam je, da bo učna ura namenjena pogovoru o naši in njihovi

šolski ureditvi. Pripovedovali smo jim, da je naša šola majhna in maloštevilna, ker jo obiskujemo samo otroci iz Trebč. Povedali smo tudi, kako poteka pouk in kaj delamo v prostem času.

Kmalu potem so nam sporočili, da lahko gremo v tehnično delavnico, kjer nas je čakal tehnični učitelj s pomočnikom. Namen te učne ure je bil, da sestavimo lesene ptičnice. Osnovnošolci iz Prestranka so nam pomagali pri zbiranju žebljev.

Ob enajstih smo se z avtobusi odpeljali v Pivko v gledališče v domu JNA. Predstava »Šola za klovne« je bila zelo smešna. Nastopali sta igralki iz ljubljanskega Narodnega gledališča. Po predstavi smo se vrnili v šolo. Nekaj časa smo se igrali v telovadnicu in skakali na blazine, potem pa smo se vrnili v jedilnico na kosilo. Potem smo morali še dokončati ptičnice. Najraje smo združeli v telovadnico in se tem igrali. Nažalost smo morali potem še pospraviti orodje v delavnici. Tehnični učitelj nam je potem ptičnice podaril in povedal, da bo pozimi na našem vrtu nastala prava ptičja vas.

Potem nas je poklicala učiteljica in nam povedala, da moramo ponoviti pesmico »So-

seda vseveda«, ker jo bomo recitirali. Vsi smo se zbrali v večnamenskem prostoru, kjer je potekala kratka prvomajska prireditve. Neka učenka iz Prestranke nam je podarila leseno sliko, ki so jo naredili učenci prav za nas. Nastopila sta potem dva učenca iz Prestranke, nato smo nastopili mi. Ko smo zrecitali pesmi, se je Ivana v imenu vseh nas zahvalila za gostoljubnost in za prelepa doživetja na njihovi šoli.

Bilo je zelo lepo in vesel sem, ker bomo spet šli v Prestrank 24. maja.

Luka Carli
5. r. OŠ »P. Tomažič«
TREBČE

KAJ BI BILO, ČE BI IMELA...

Rada bi imela motorno kolo. Peljala bi se, kamor bi hotela, tudi v Pariz. Šla bi z Laro, Saro in drugimi prijateljicami. Če bi imeli tudi Sara in Lara motorno kolo, bi se skupaj vozile v šolo in ne bi bilo treba z avtobusom. Kupila bi posebno obleko za vožnjo z motorjem: škornje, rokavice, usnjene hlače in vetrni jopič, čelado in posebna očala. Z motorjem bi tekmovala v motokrosu in se vozila po gmajni. Če bi se kaj pokvarilo, bi ga odpeljala k mehaniku. Zvezcer bi motor očistila in ga spravila v garazo. Posodila bi ga tudi svojemu bratrancu in sestrični. Bilo bi res lepo, če bi imela motorno kolo.

Alenka Bizjak
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

Rada bi imela čarobno palico, ker bi z njo naredila, kar bi hotela. Spremenila bi se lahko tudi v žival. Čarobna palica služi tudi za to, da naglo napišeš nalogu, da hitro bereš in računaš. Staro obleko lahko spremeniš v novo. Obišeš lahko kako mesto. S čarobno palico lahko pomagaš tudi drugim, zlasti če so bolni, ali nakopičiš hrano za tiste, ki tripijo zaradi lakote. Rada bi davorala mami obleko, ki si jo želi že mnogo časa. Hotela bi imeti tudi nov avto za svojega očeta. Jaz bi že zelela imeti nove čevlje, novo obleko in novo opremo v sobi. S čarobno palico bi lahko vse to imela. Če pa je kdo, ki česa ne razume, na primer matematike, bi mu s čarobno palico lahko pomagala. Hotela bi tudi psa in motorni čoln. Hotela bi imeti dolge lase. Hotela bi, da bi čarobni palici imeli tudi moji prijateljice Sara in Alenka. A dobro vem, da se vse to ne more zgoditi, ker čarobne palice ni nikjer na svetu.

Lara Agelli
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

PUSTNA ŠEMA

Našemila sem se v pajaca. Imela sem oranžno lasuljo in na njej majhen, črn klo-

buk. Namazala sem si obraz z raznimi barvami, obleklam pa rdečo obleko z naštimi raznobarnimi krogli, levi rokav pa je bil ves rumen. Okoli vrata sem si nadela pajčolan in veliko pentljo. Ko smo imeli pustovanje v šoli, sem s seboj prinesla punčko. Bila je oblečena kot jaz. Imela sem navadno škornje, punčka pa je imela majhne čeveljčke. Na mojem klobuku je visela velika, bela marjetka z dolgim pecljem. Obraz mi je namazala mama z voščenkami. Oči in usta mi je pobarvala belo, nos pa z rdečo barvo. Bila sem kot pravi pajac.

Sara Micalessi
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

MUCA

Od vseh domačih živali imam najraje muco. Moja muca se imenuje Mejzi. Sama lovi miške. Dajem ji pa tudi malo mesa. Potem je zelo vesela. Rad jo malo pobožam in zaspri. Gledam jo in sem zadovoljen.

David Raseni
1. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

PSIČKA

Doma imam psico. Imenuje se Diana. Je zelo divja. Z menoj teka po travniku. Mečem ji žogo in zapodi se za njo. Od veselja skače name.

Monika Marc
1. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

NAŠ PSIČEK

Letos smo se v šoli naučili brati in pisati. Jaz najraje pišem o našem psičku. Imenuje se Brik. Kadar pridevam iz šole, ga pokličem. Hitro priteče k meni. Od veselja skače in me poliže.

Andrej Ban
1. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

LJUBIM PETJE

Zelo rada pojem. Sedaj se v šoli učimo peti pesmici »Tonček je prišel, torbico nosil« in »Sredi pušk in bajonetov«. Hodim tudi k pevskim vajam. Igram klavir. Uči me profesor Ravel. Rada bi se učila tudi flavto.

Maja Grgić
1. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

SPET NA PESKU

Vrnili smo se v šolo na Pesku. Zelo smo veseli, da smo se vrnili v našo šolo. Na mizi ima vsak šopek zvončkov.

Ko so našo šolo popravljali, smo hodili v šolo v Boršt. Tam smo bili dva meseca. V Borštu smo spoznali nove prijatelje. Meni ni bilo lepo v Borštu, ker je Iztok skrival kape, čevlje in plašče. Zadnji dan smo pozdravili učence in učiteljice iz Boršta.

Mižamaža

Mižek naš je mižamaža:
z barvami se rad igra.
S čopičem nemir izraža,
ki ga muči v dnu srca.
Na papirju rdeča packa
mu pomeni velik voz,
z njim nariše še pajacka,
ki ima zakriviljen nos.
- Pa še modra in zelena,
vsaka packa kaj pove,
saj nobena narejena
ni tako mimogrede.
To je sonce, to je luna,
tu pa je na zemlji breg,
tu pa — raca buzakljuna! —
ga je bil pobelil sneg.
Ta je slika za razstavo
prav primerna, ali ni?
Vsi priznajmo ji veljavno:
ta umetnik naj živi!

Naša šola na Pesku je sedaj lepa. Prepleksali so učilnice in stranišča. Zdaj bomo imeli veliko dela, da bomo vse uredili.

Lepo je, da smo se vrnili na Pesek.
Adriana Longo
2. r. OŠ PESEK

NA ŠOLSKEM IZLETU

V torek, 30. aprila, smo šli na šolski izlet v Oglej in Lignano. Na avtobus smo čakali pol ure. Končno je pripeljal. Paolo in jaz sva sedela spredaj. Bila sva zaspana. Ko so začele dekllice prepevati, sva se zbudila.

Po poti je Aleš priporočeval o zgodovini Ogleja. Ob poti nam je učiteljica Aleksandra pokazala tovarno papirja. Dospeli smo v Oglej. Tam smo videli ostanke starega pristanišča. Ogledali smo si baziliko. Na tleh so bili lepi mozaiki. Ogledali smo si tudi izkopanine. Malicali smo na trgu pod starim rimskim stebrom. Učiteljica je kupila razglednice.

Odpeljali smo se v Lignano. Ogledali smo si razne divje živali iz Afrike, Amerike,

Azije in Avstralije. Najbolj so mi bile všeč opice. Čistile so si uši. Po obisku v živalskem vrtu smo šli na kosilo. Jedli smo testenine in pili oranžado. Po kosilu smo šli kupiti spominčke. Iztok, Denis in jaz smo kupili avtomobilčke. Ko smo se vračali domov, smo v avtobusu peli.

Na šolskem izletu je bilo zabavno.
Viljam Ražem
3. r. OŠ PESEK

MOJA MAMA

Moja mama je srednje postave. Ni ne suha ne debela. Ima kratke, rjave in kordaste lase. Njene oči so rjave. Moja mama je dobra. Včasih, ko ji nagajam, mi kriči in me hoče stepsti, jaz pa zbežim. Moja mama dela v gostilni in doma. Včasih ji pomagam tako, da ji prinesem drva.

Mamo imam zelo rad in si želim, da bi bila vedno zdrava in vesela.

Diego Kariš
5. r. OŠ PESEK

DIEGOV ROJSTNI DAN

V sredo, 10. aprila, smo praznovali Diegov rojstni dan. Prišli so tudi Viljam, Adriana in Paolo. Igrali smo se na policaje in tatove. Viljam, Diego in Paolo so bili policiji, Adriana in jaz pa tatici. Obe sva se skrili, medtem ko sta naju Viljam in Diego iskala. Ko sta naju našla, sta naju zvezala in odpeljala v ječo, čez nekaj minut pa na sodišče. Tedaj nas je Diegova mama poklicala. Jedli smo torto. Dobila sem štiri balončke, pero in žvečilni gumi. Ker je začelo deževati, smo šli domov.

Zaira Vidali
3. r. OŠ PESEK

BRATOV ROJSTNI DAN

Moj bratec Denis je praznoval rojstni dan. Dopolnil je tri leta. Popoldne sta prišla k nam babica Vera in ded Nino. Z njima sta prišla teta Sabina in bratranec Sandor. Ambra in jaz sva jih hitro šli pozdraviti. Potem smo se začeli igrati s Sandorjem. Igrali smo razne igre, največ pa odbojko. Denis nam je nagajal in jemal žogo.

Pozneje so prišli teta Sandra in bratranca Andrea in Elia. Sprva se je Andrea igral sam, potem pa se nam je pridružil in igral odbojko. Dolgo smo igrali, dokler nas ni mama poklicala, da smo se slikali s torto.

Ko je Denis pihal svečke, so pihali še nekateri. Nisem jedla torte, ker je nisem marala in sem se šla raje igrati. Pozneje sem gostom nekaj zaigrala na klavirju in pohvalili so me.

Gostje so ostali pri nas do poldesete ure, potem so šli domov. Tudi jaz sem bila zelo utrujena, zato sem šla spati.

Karen Cossutta
4. r. OŠ PROSEK

DOMA NI LEPO

Te dni sem bolna. Imam mumps. Moram ostati v hiši več kot teden dni. Doma sem že več kot polovico tedna. Ni lepo biti doma. Ne vem, kaj bi počela. Zdi se mi, da je vsaka sekunda minuta, da je minuta cela ura. Dolgočasim se .

Prvi popoldan sem imela vročino, bolelo me je vse. Naslednji dan mi je mama povedala, da imam mumps. Prestrašila sem se. Tretji dan sem se počutila nekoliko bolje, a imela sem še vročino in me je bolelo grlo. Potem me je začel boleti še zob, a ne samo eden, kar trije. Oče me je tolažil in rekel, da je to zaradi mumpsa. Že v ponedeljek sem začela pisati naloge in počutila sem ne bolje, vendar ne popolnoma.

Najbolj mi je dolčas po šoli in sošolcih. Prišla sta me obiskat Erik in Tanja. Prvi je

bil Erik in bila sem ga zelo vesela, le škoda, da je naglo odšel domov. Tanja je prišla v torek popoldne. Ostala je pri meni kar dve uri. Najprej mi je povedala, kaj je treba narediti za nalogo, potem pa sva se igrali. Igrali sva se pisateljico in uradnico. Pisateljica sem bila jaz, Tanja pa je tipkala, kar sem ji narekovala. Imeli sva pravi pisalni stroj. Tanja je tipkala počasi, a je znala tipkati, ker ima tudi sama doma majhen pisalni stroj. Tanja sem še nekaj časa zadržala, ker je hotela domov. Potem me je spet obiskal Erik in tudi vdrugič ostal zelo malo časa. Vseeno sem ga bila vesela.

Najbolj mislim na šolo v jutranjih urah in na to, kaj delajo moji sošolci in učiteljica. Skozi okno gledam proti šoli in mi je hudo.

Tjaša Bogatec
4. r. OŠ PROSEK

POMLAD?

Prvi dan pomladni ni bil prav nič lep. Pomlad se je pričela po koledarju, a v razredu smo morali imeti prižgane luči. Pravijo, da če je zima mrzla, bosta pomlad in poletje vroča. Upam, da bo tako. Bilo bi zelo lepo. Letos je bila prav huda zima. Take zime ni bilo že dolgo let. Sprva sem bil vesel snega, potem pa sem se ga naveličal. Upajmo, da bo kmalu prikučalo sonce, da se bomo igrali na prostem in da se bodo kmalu vrnilje ptice selivke. Večkrat se ozrem v nebo in si želim, da bi zagledal prvo lastovko.

Na prvi dan pomladni se nam je iz učilnice, ki ima okna proti severu, nudil čudovit razgled. Zrak je izredno čist in lahko smo občudovali Julijce kar iz razreda. Čez verigo hribov, ki se vleče za Prosekom, smo lepo videli zasnežene vrhove Julijskih Alp. Zelo lepo je videti tudi zasnežen vrh Nanosa.

Mitja Emili
4. r. OŠ PROSEK

KJE SI POMLAD?

Koledarsko smo že v pomladni, v resnici pa je vreme povsem zimsko. Zebe in prši. Zgodaj zjutraj je močnejše deževalo, zdaj pa kaže na izboljšanje. V našem razredu je zdravstveno stanje kar hudo. Naši trije bolniki so še vedno odsotni, danes pa ni niti Boruta. Še nič ne vemo, kaj je z njim. Tako smo danes samo v šestih.

Zjutraj sem se zgodaj zbudila in šla v kuhinjo. Mama pa mi je rekla, naj se vrнем v posteljo, ker je še prezgodaj. Šla sem v mamino posteljo, a nisem spala. Vzela sem italijansko knjigo in ponavljala pesmico »In attesa delle rondini«. Tačas sta mama in

Še nekaj dni nas loči od zaželjenih počitnic. Za nekaj časa bo konec pouka, konec dolgomesečnega truda, konec učenja in tudi konec našega dela. Začelo se bo brezkrbno življenje in za nekaj tednov boste v kolonijah, na morju in v planinah pozabili na

očka odšla in potem me je poklicala babica. Šla sem v svojo sobo in se oblekla. Glasba, ki napoveduje jutranjo pravljico, se je oglasila. Bil sem že pripravljena, zato sem pravljico poslušala. Pravljica je pripovedovala, kako je neka učiteljica imela sedem slabih učencev v razredu. Tisti učenci niso hoteli brati domačega čtiva, njihova učiteljica pa se je trudila, da bi vzljubili lepo knjigo. Tudi naša učiteljica nam že od prvega razreda ponavlja, da nam mora postati knjiga najboljša prijateljica. Jaz berem redno in zelo rada.

Tanja Černe
4. r. OŠ PROSEK

RAD HODIM V ŠOLO

Redno in rad hodim v šolo. Pri nalogah se doma zelo potrudim. To trajala že dve leti. Nikoli nisem prišel v šolo brez naloge. V prvem razredu mi ni šlo zelo dobro in sem se vseh bal. Zelo malo sem govoril in komaj slišno. Učiteljica se je zato zelo trudila z menom. Postopoma sem pozabil na strah, začel sem govoriti in se pridno učiti. Sedaj mi kdaj pa kdaj mama pravi, da govorim še preveč.

Vedno več sem bral in tako sem postal marljiv učenec. Da sem postal priden, sem se moral zelo truditi. Sedaj me učiteljica večkrat pohvali in tedaj sem zelo srečen. Moje zadnje spričevalo je bilo kar odlično. Prepričan sem, da so vsi srečni, kadar sem priden, tudi učiteljica, mama, oče, babici in

šolo. Kakšno veselje! Med počitnicami pa ne smete pozabiti na Galeb in hvaležen vam bom, če boste svoje doživljaje na počitnicah tudi lepo opisali in odposlali dopise, da vam jih objavim že v prvi številki prihodnjega letnika.

Želim torej vsem brezskrbne počitnice do jeseni, ko se boste zagoreli od sonca, okrepljeni od uživanja svežega zraka in duhovno pripravljeni za novo šolsko leto, spet vrnili v šolske klopi, kjer vas bo že čakal Galebov šolski dnevnik in seveda tudi Galeb, da vas bo, pester in zanimiv kot vedno, spremljal v bodočem šolskem letu 1985-86.

Še enkrat, vesele počitnice in na svidenje jeseni!

UREDNIK

deda, pa tudi strici in tete, prav vsi, ki me imajo radi.

Danijel Gherbassi
4. r. OŠ PROSEK

IGRAM HARMONIKO

Že tretje leto igram harmoniko. Te dni sem igrал slabno, ker se doma nisem dosti učil. Bil sem na lekciji, in komaj sem začel igrati, mi je kar slablo šlo. Delal sem dosti napak. Seveda sem bil okregan. Študiram samo dve dolgi skladbi z naslovoma »Sul prato« in »Biribi«. Ti dve skladbi bi moral igrati na natečaju v Turinu, če bom lahko odšel tja čez tri tedne z ostalimi harmonikaši proseške podružnice Glasbene matice. To bo prvič, da pojdem v Turin. Tam bodo igrali najboljši harmonikaši iz vse Italije. Tam bo veliko izvedencev, ki nas bo poslušalo in ocenilo. Moja profesorica, gospodična Loredana, se je udeležila že mnogih takih natečajev in njeni učenci so večkrat dosegli najvišje uvrstitev. Vsi, ki so bili na takih tekmovanjih, so povedali, da je zelo, zelo lepo.

Seveda si bomo šli ogledat tudi mesto Turin. Tam bomo ostali štiri dni. Gospodična Loredana pa mi je povedala, da, če se ne bom potrudil in se naučil skladbi, ne bom mogel nikam. Zato se v teh dneh posebno trudim in skušam odpraviti vse napake, ki jih še delam.

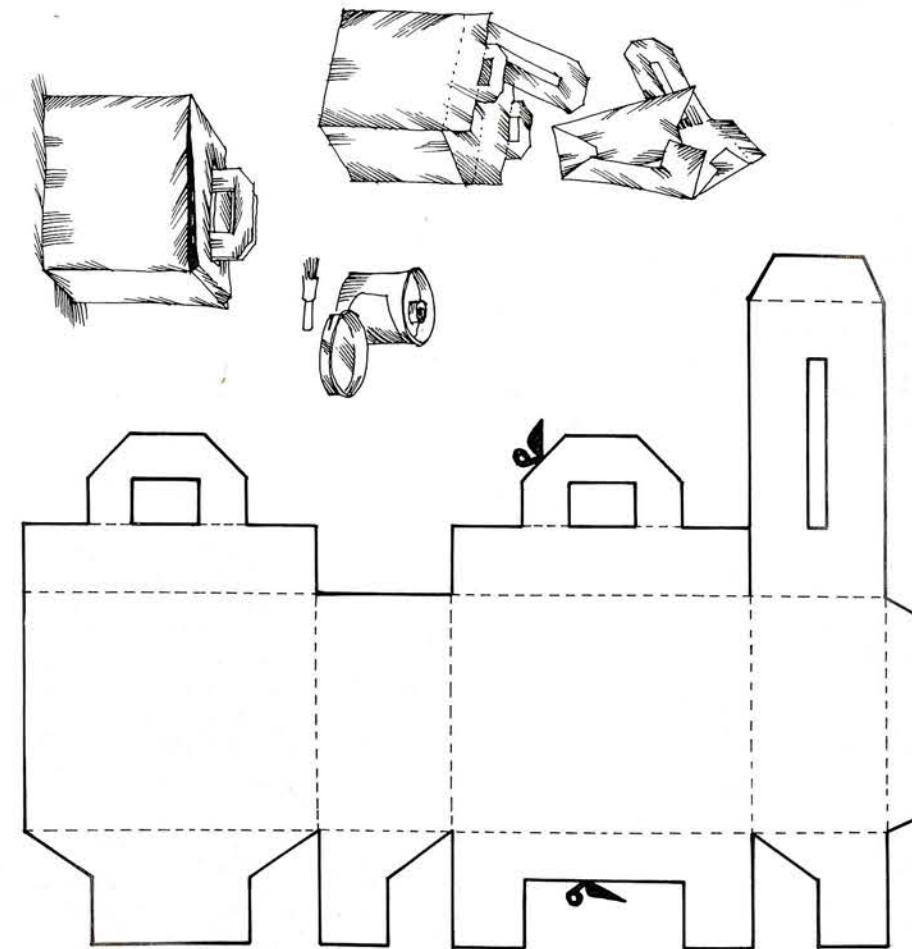
Kristjan Doljak
4. r. OŠ PROSEK

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

Kovček za počitnice

Povečaj, izreži in zlepni kovček, kot kažejo risbe.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

SLIKOVNA IZPOLNJEVANKA - kosA, trM, pesEm, KotoR, pastlR, Pavček, okolicA, kostaNj. - AMERIČAN.

SLIKOVNA KRIŽANKA - Vodoravno: 4. splav, 7. reva, 8. usta, 9. tat, 10. očala, 12. vino, 13. osel, 15. Tone, 16. rov, 17. ena. Navpično: 1. kravata, 3. dva, 5. prstan, 5. letalo, 10. oven, 11. Čile, 13. Oton, 14. sova, 16. rep.

OBRNRNRI REBUS - (S)ANI VO(Z) (S)MOD - DOMOVINA .

MAGIČNI KVADRAT - Vodoravno in navpično: 1. loto, 2. osem, 3. tele, 4. omet.

KOMBINIRANA SLIKOVNA KRIŽANKA - Vodoravno: 3. Loka, 5. jesen, 6. raport, 7. labod, 8. ananas, 14. dota, 15. opica, 16. Fala, 17. solinar, 20. RK; 21. vol, 22. kri, 23. oro, 24. veslo, 25. ozon, 26. ee. Navpično: 1. posoda, 2. kanta, 3. lepota, 4. ker, 5. jabolko, 6. radar, 9. nosorog, 10. Apolon, 11. Nil, 12. Aci, 13. sanke, 18. Arsen, 19. rilec, 21. voz.

REŠITVE SO POSLALI: Omar Foraus, 2. r. OŠ BRIŠČIKI, Tjaša Gruden, 1. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB, Rado Šušteršič, 1. r. OŠ »O. Župančič« - SV. IVAN, Renato Bellazzi, Marinka Žerjal, 1. r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« - KATINARA, David Puntel, 5. r. OŠ »K. Širok« - DONADONI, Maja Vecchiet, Mateja Fachin, Nikolaj Visentin, Devan De Paolis, 4. r. CŠ »D. Kette« - SV. FRANČIŠEK.

NAGRADA DOBIJO: Marinka Žerjal, 1. r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« - KATINARA, Nikolaj Visentin, 4. r. OŠ »D. Kette« - SV. FRANČIŠEK, Rado Šušteršič, 1. OŠ »O. Župančič« - SV. IVAN, David Puntel, 5. r. OŠ »K. Širok« - DONADONI, Omar Foraus, 2. r. OŠ BRIŠČIKI.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 795873, 794672 — Tiska: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 1.500 lir, dvojna: 2.000 lir, naročnina: 10.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod štev. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

